Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑς

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 500 Ἐξάμηνη δρχ.275. Τρίμηνη δρχ.150. Τὸ φύλλον δρ. 10
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιτραγαί, τοῦκ κτλ.) ἀνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθῆναι».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' καὶ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 49ος *Ἀθῆναι, 18 Ἀπριλίου 1942* *Ἔτος 64ον.— Ἀριθ. 20*

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Ἡ μικρὴ Δέα, ποὺ σὰ μεγάλη ἐρρύθμιζε καὶ κυβερνοῦσε τὸ σπιτικό, ἔκανε, μὲ τὰ χρήματα ποὺ ἐκέρδιζε τώρα, ὅ,τι ἔκρινε καλὸ γιὰ τὴν ἄνεση καὶ τὴν εὐζωΐα τοῦ πατέρα της. Ἔτσι σκέφθηκε νὰ γιορτάσῃ καὶ τὰ γενέθλιά του μὲ τὸ σχετικὰ πλούσιο ἐκεῖνο γεῦμα, γιατὶ τὸ συρτάρι του γέμιζε ὁλοένα ἀπὸ χρυσὰ καὶ χάρτινα δολλάρια, ἀφοῦ ἄλλωστε δὲν ἐπέμενε πιὰ νὰ γοράσῃ τὸν πανάκριβο ἐκεῖνον «Ἄνθρωπο ποὺ γελᾷ»...

Ἡ γιορτὴ θὰ τοὺς θύμιζε τὶς ἡμέρες τῆς παλιᾶς εὐτυχίας. Γιατὶ ὅταν, ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, ὁ καλλιτέχνης ἦρθε ἀπὸ τὴ Γαλλία, εἶχε ἀρκετὰ χρήματα. Ἀγόρασε τότε τὸ σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Βιλλερέ, καὶ τὸ ἐπίπλωσε, ὄχι βέβαια μὲ πολυτέλεια, ἀλλ' ἄνετα, γιὰ νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ μὲ τὴ νεαρή του γυναῖκα, ποὺ εἶχε πολλὰ καὶ μεγάλα προτερήματα. Ἦταν ἀγαθή, γλυκειά, χαριτωμένη, οἰκονόμα, ἐργατική. Δασκάλισσα ἄλλοτε σ' ἕνα πλουσιόσπιτο, εἶχε συνηθίσει νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ κερδίζῃ, κι' ἔτσι βοηθοῦσε στὰ ἔξοδα τὸν ἄντρα της, κάνοντας μαθήματα πιάνου στὰ πλουσιοκόριτσα τῆς γειτονιᾶς. Ὁ καλλιτέχνης, ποὺ εἶχε ἀρκετὰ ἰδιόρρυθμο χαρακτῆρα, εἶχε κυριευθεῖ κιόλας ἀπ' τὴ μανία ἐκείνη γιὰ τὰ ἔργα τοῦ Οὐγγώ, καὶ καταγινόταν νὰναπαρασταίνῃ τὰ πρόσωπά τους καὶ τὶς σκηνές, πότε σ' ἀγαλματάκια μονάχα τους, καὶ πότε σὲ συμπλέγματα, ἀπὸ κερί. Κάπου-κάπου πουλοῦσε κανέν' ἀπ' αὐτὰ σὲ καλὴ τιμή, γιατ' εἶχαν καλλιτεχνικὴ ἀξία μεγάλη. Κι' οἱ ἡμέρες στὸ σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Βιλλερὲ περνοῦσαν εὐτυχισμένες.

Ἄξαφνα, ἀπὸ τὸν αἴθριο αὐτὸν οὐρανὸ ἔπεσε κεραυνός. Ἡ γυναίκα τοῦ καλλιτέχνη πέθανε νεώτατη καὶ τὸ φορτίο τῆς νοικοκυρᾶς πέρασε πολὺ νωρὶς στοὺς μικροὺς ὤμους τῆς Δέας. Τὸ κοριτσάκι τὸ φορτώθηκε μὲ θάρρος καὶ γενναιότητα· ἀλλ' εἶχε εὔθραυστο ὀργανισμὸ κι' ἦταν ζήτημα ἂν θὰ σήκωνε τὸ βάρος ὡς τὸ τέλος...

Ὅταν ἡ Δέα ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ κ. Ἔνσβορτ, ὁ Φίλιππος ἦταν κιόλα ἐκεῖ. Καθόταν στὸ τραπέζι, κοντὰ στὴν ἄρρωστη οἰκοδέσποινα, ἔχοντας μπροστά του ἕνα πιατάκι μὲ μυρωδάτες φράουλες, ἐνῶ ὁ ζωγράφος ἐπεξεργαζόταν μιὰ ὡραία εἰκόνα ποὺ παρίστανε σὲ σύμπλεγμα τὴ γυναῖκα του μὲ τὸ παιδί.

Γιὰ τὸ Φίλιππο, οἱ ἐπισκέψεις αὐτὲς στὸ ἐργαστήρι τοῦ κ. Ἔνσβορτ ἔγιναν ἡ ἀρχὴ μιᾶς νέας ζωῆς, ποὺ τὸ θέλγητρό της μεγάλωνε ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα. Ἡ κ. Ἔνσβορτ τοῦ εἶχε μιὰν ἀγάπη ἐξαιρετική. Ὁ ἄντρας της, βλέποντας πὼς αὐτὸ εἶχε εὐεργετικὴ ἐπίδραση στὴν ὑγεία της, προσπαθοῦσε κάθε φορὰ νὰ κρατῇ τὸ παιδὶ ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερη ὥρα κοντά της. Ἀφοῦ πολλὲς φορὲς τὸ μεταχειρίσθηκε, ὅπως καὶ τὴ Δέα, γιὰ μοντέλλο, ἄρχισε νὰ τοῦ μαθαίνῃ τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ζωγραφικῆς. Ἀπὸ τὰ πρῶτα ἄτεχνα σχεδιάσματα

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἕνας μικρὸς Ἐσκιμῶος τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ποὺ δὲν μοιάζει καθόλου τοῦ Λιλυβελ...

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸ Σκυριανόπουλο

ποὺ εἶχε κάνει μόνο του, ὁ ζωγράφος εἶδε πὼς τὸ παιδὶ εἶχε ἀληθινὴ κλίση. Γι' αὐτὸ αἰσθανόταν τόση εὐχαρίστηση νὰ τὸ διδάσκῃ ὅσο κι' ἐκεῖνο νὰ διδάσκεται, μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ εὐχαριστοῦσε πολὺ τὴ θεία Ἀντωνία, ἂν γινόταν μιὰ μέρα ἕνας καλὸς ζωγράφος.

Συχνά, ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Ἔνσβορτ, ὅταν ἦταν μόνοι, μιλοῦσαν γιὰ τὸ Φίλιππο καὶ τὸ μέλλον του. Κι' οἱ δυὸ εἶχαν ἕνα πόθο ποὺ κανένας δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὸν ἐκφράσῃ πρῶτος. Κι' οἱ δυὸ αἰσθάνουνταν τὴν ἴδια ἀγάπη πρὸς τοῦτο παιδὶ ποὺ ἔμοιαζε τόσο μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχαν χάσει. Καὶ τὴ Δέα βέβαια τὴν ἀγαποῦσαν πολύ, ἀλλὰ γιὰ τὸν Φίλιππο τὸ αἴσθημά τους ἦταν βαθύτερο. Γι' αὐτὸ ἤθελαν νὰ τὸν ἔχουν πάντα κοντά τους. Εἶχαν ἀρχίσει κιόλας οἱ ζέστες καὶ συχνὰ μιλοῦσαν γιὰ ἐπιστροφὴ στὴ Νέα Ὑόρκη, ἀνέβαλαν ὅμως ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα τὴν ἀναχώρησή τους, γιατὶ τοὺς κρατοῦσε δεμένους στὴ Νέα Ὀρλεάνη ἡ ἀγάπη τους γιὰ τὸ παιδί. Πολὺ θὰ λυπούνταν ἂν τὸ ἀποχωρίζουνταν. . .

Ὅταν παρουσιάσθηκε στὴν πόρτα ἡ Δέα, ὁ Φίλιππος ἄφησε τὶς φράουλές του κι' ἔτρεξε νὰ τὴν ὑποδεχθῇ λέγοντας :

— Νά, τὰ λουλούδια γιὰ τὰ γενέθλια τοῦ πατέρα σου. Σοῦ τὰ στέλνει ἡ θειά μου μ' ἕνα σωρὸ εὐχὲς γιὰ κεῖνον καὶ γιὰ σένα.

Ἡ Δέα τὸν εὐχαρίστησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀλλὰ μὲ γλυκὸ χαμόγελο στὰ χείλη, καὶ παίρνοντας προσεκτικὰ τὰ θαυμάσια τριαντάφυλλα ποὺ τῆς ἔδωσε, τὰ ἐτοποθέτησε στὸ πανεράκι της. Ἦταν τόσο συγκινημένη, ὥστε μόλις μποροῦσε νὰ προφέρῃ λίγες λέξεις.

— Ἔλα νὰ φᾶς λίγες φράουλες ποὺ σοῦ ἐφύλαξα, τῆς εἶπε ἡ κ. Ἔνσβορτ, κάνοντάς της τόπο νὰ καθήσῃ κοντά της. Ὁ Φίλιππος ἔφαγε τὸ μερτικό του. . .

— Μπορῶ, κυρία, ρώτησε ἡ Δέα δειλά, νὰ τὶς πάρω στὸ σπίτι νὰ τὶς φάμε μὲ τὸν πατέρα, ποὺ σήμερα ἔχει τὰ γενέθλια του ;

— Βεβαιότατα, ἀγαπητή μου, νὰ τὶς πάρῃς ἀφοῦ θέλῃς. . .

Κι' ἡ κυρία Ἔνσβορτ γέμισε ἕνα κανιστράκι μὲ φράουλες καὶ τὸ ἔδαλε ἡ ἴδια στὸ πανέρι τῆς Δέας.

— Καὶ τοῦ ἀγόρασες σήμερα κανένα δῶρο ; ρώτησε ὁ κ. Ἔνσβορτ τὴ μικρή, ποὺ παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον καὶ μὲ χαμόγελο ὅλα της τὰ κινήματα.

— Ὄχι, κύριε. Δὲν ἔχω τίποτα παρ' αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὸ γλύκισμα ποὺ θὰ μοῦ δώσῃ ἡ Κελίνα. Ἀγόρασα βέβαια γιὰ σήμερα καὶ μερικὰ καλὰ φαγώσιμα, ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶναι δῶρο. Ἤθελα πολὺ νὰ τοῦ ἀγοράσω ἐκεῖνο τὸ βιβλίο, ποὺ τόσο τὸ ἐπιθυμεῖ· μὰ κοστίζει εἰκοσιπέντε φράγκα. . . ἄ, πολὺ ἀκριβὸ γιὰ μᾶς !

Ὁ κ. Ἔνσβορτ κοίταξε τὴ γυναῖκα του καὶ χαμογέλασαν κι' οἱ δυό.

— Μάθε λοιπόν, γιὰ νὰ χαρῇς, πὼς ὁ πατέρας σου θὰ λάβῃ σήμερα τὸ πολυπόθητό του βιβλίο. Μοῦ ἐποζάρησες τόσο ὄμορφα, τόσο φρόνιμα ὅλον αὐτὸν τὸ μῆνα, ὥστε μοῦ φαίνεται πὼς δὲν σὲ πλήρωσα ἀρκετά. Γιὰ νὰ ἐξοφλήσουμε, σοῦ ἀγόρασα κι' αὐτὸ τὸ βιβλίο νὰ τὸ χαρίσῃς τοῦ πατέρα σου γιὰ τὰ γενέθλιά του. Πάρ' το !

Καὶ τῆς ἔτεινε ἕνα χοντρὸ τόμο διπλωμένο μὲ ρόδινο χαρτὶ καὶ δεμένο μὲ χρυσὸ σπάγο. Ἡ Δέα τὸν πῆρε ἄφωνη. Δὲν μποροῦσε νὰ προφέρῃ λέξη. Τὰ μάγουλά της τὰ ρόδινα ἔγιναν ἄξαφνα χλωμὰ σὰν κρῖνα καὶ τὰ μάτια της φάνηκαν μεγαλωμένα ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἔκπληξη.

— Ὦ, ἔκαμε ἅμα συνῆλθε λίγο· πόσο θὰ χαρῇ, μὰ πόσο θὰ χαρῇ ὁ καϊμένος ὁ πατέρας ! Δὲν μπορῶ, κύριε, νὰ σᾶς πῶ . . . νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. . . δὲν μπορῶ !

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπὸ χαρὰ κι' εὐγνωμοσύνη. Ἀπότομα τότε, σὰ νὰ ντράπηκε γιὰ τὴν τόση της συγκίνηση, πῆρε τὸ πανέρι της καὶ βιάσθηκε νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ πῇ τίποτα ἄλλο.

Ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι, ὁ πατέρας της καταγινόταν ἀκόμα μὲ τὸ μικρὸ ἀνάγλυφο ποὺ εἶχε ἀρχίσει, ξεχνώντας ὅ,τι ἦταν ἄσχετο μὲ τὴν ἐργασία του, ἀκόμα καὶ τὰ γενέθλιά του. Ἡ Δέα δὲν τοῦ τὰ ξαναθύμισε. Πῆγε μόνο στὴν κουζίνα καὶ ρώτησε τὴ γριὰ δουλεύτρα :

— Σωσάννα, πῶς πάει τὸ γεῦμα ;

— Λαμπρά, κυρία Δέα. Ἀγόρασα ἕνα κοτόπουλο, ποὺ θὰ εἶναι πολὺ τρυφερό, καὶ πρωτόλουδες ἀγγινάρες. Κοιτάξτε κι' αὐτὲς τὶς γλῶσσες. Εἶναι τὸ καλύτερο ψάρι, καὶ φρέσκες τῆς ὥρας. Ἔφερα καὶ κοκκαλάκια γιὰ τὸ Χόμο, νὰ γιορτάσῃ κι' αὐτὸς σήμερα.

— Ἐγὼ ἔφερα φράουλες, κάτι περίφημες φράουλες ποὺ μοῦ τὶς ἔδωσε ἡ κυρία Ἔνσβορτ... Πῶς θὰ χαρῇ ὁ πατέρας ποὺ θὰ ἰδῇ τόσα ὡραῖα πράγματα. Ἀμὴ τὸ βιβλίο ; Τὸ βιβλίο εἶναι κι' ἂν εἶναι !

Σὲ λίγο στρώθηκε τὸ τραπέζι μὲ τὸ βιβλίο κοντὰ στὸ πιάτο τοῦ καλλιτέχνη. Στὴ μέση, σ' ἕνα βάζο, μπῆκαν τὰ λουλούδια τοῦ Φίλιππου καὶ κάπου-ἐκεῖ, σὲ μιὰ πιατέλλα, τὸ γλύκισμα τῆς Κελίνας. Τί ὡραῖα στολισμένο τὸ τραπέζι, πραγματικῶς γιορτινό ! Ὕστερα ἡ Δέα μπῆκε στὸ ἐργαστήρι τοῦ πατέρα της.

— Πατέρα, τοῦ εἶπε, ξέρετε πὼς σήμερα εἶναι τὰ γενέθλιά σας ; Σᾶς τὸ εἶπα καὶ τὸ πρωὶ καὶ σᾶς εὐχήθηκα χρόνια πολλά. Δὲν τὸ θυμᾶσθε :

— Τὰ γενέθλιά μου ; ἔκαμε ὁ καλλιτέχνης μὲ ὕφος ἀφῃρημένο, σηκώνοντας ἀργὰ τὸ κεφάλι.

— Ναί, πατέρα, καὶ θέλω νὰ εἶσθε ὄμορφος, γιατὶ σᾶς ἑτοιμάζω μιὰ ἔκπληξη

Κι' ἡ Δέα ἔσιαξε μὲ τὸ χέρι της τάφθονα μαλλιὰ τοῦ πατέρα της, καθὼς καὶ τὴ γραβάτα του. Ἐκεῖνος ἄφησε τὰ ἐργαλεῖα του, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ μάτι του τὸ φακὸ καὶ σηκώθηκε ἀνόρεκτα.

— Τί ἔκπληξη ; ψιθύρισε μελαγχολικά. Εἶχα πολλὲς δυσάρεστες ἐκπλήξεις στὴ ζωή μου. . . Τὰ γενέθλιά μου. . . Ὅλες οἱ ἡμέρες τώρα γιὰ μένα εἶναι ὅμοιες.

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό, πατέρα ! Σήμερα εἶναι μιὰ ἡμέρα πολὺ εὐτυχισμένη. Θὰ ἰδῆτε καὶ θά μοῦ πῆτε.

Κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τῆς σάλας μ' ἐπισημότητα, ἡ Δέα ὁδήγησε τὸν πατέρα της στὸ γιορτινὸ τραπέζι. Ἐκεῖνος, μόνο ποὺ τὸ εἶδε ἔτσι ὡραῖα στρωμένο, καταγοητεύθηκε.

— Πραγματικῶς μοῦ κάνεις ἔκπληξη, εἶπε στὴ Δέα, ὅλος χαρὰ καὶ περηφάνεια γιὰ τὴν ἐντύπωση. Τί λαμπρὰ πράγματα ! λουλούδια, φροῦτα, γλύκισμα. . .

— Καὶ τὸ καλύτερο, πατέρα ; Δὲν τὸ εἴδατε ἀκόμα. . .

Ὁ καλλιτέχνης εἶδε τότε τὸ βιβλίο καί, σὰ νὰ μάντεψε τί ἦταν, τὸ ἄρπαξε, τὸ ξεδίπλωσε βιαστικὰ κι' ἄρχισε νὰ τὸ φυλλομετρῇ.

— «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ γελᾷ» ! φώναξε. Κι' εἶναι ἡ ἔκδοση τοῦ Ἀσσέτ ! . . Μὰ ποῦ τὸ βρῆκες αὐτὸ τὸ βιβλίο, Δέν ; Μπορῶ νὰ τὸ κρατήσω ; Εἶναι δικό μου ;

— Μὰ ναί, πατέρα, δικό σας εἶναι ! Μοῦ τὸ ἔδωσε ὁ κ. Ἔνσβορτ νὰ σᾶς τὸ δώσω. Εἶναι τὸ δῶρο ποὺ σᾶς κάνει γιὰ τὴ γιορτή σας.

Κι' ἡ μικρὴ τελείωσε μ' ἕνα φαιδρότατο γέλιο, ἐνῷ ὁ πατέρας της ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιτάζῃ τὸ βιβλίο, ἀλλὰ μὲ μάτια τώρα δακρυσμένα.

— Εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι, ἔλεγε. Αὐτὸ τὸ δῶρο ἀξίζει ὅ,τι πῇς. Ἀ, νά ! Αὐτὴ ἐδῶ ἡ εἰκόνα θὰ μοῦ

δώσῃ θέμα γιὰ ἕνα ὡραῖο σύμπλεγμα.

— Ναί, πατέρα, ἀλλὰ νὰ τρῶτε τώρα ὅσο τὰ φαγιὰ εἶναι ζεστά. Ἅμα κρυώσουν δὲν θἀξίζουν.

Κι' ἔβαλε στὸ πιάτο τοῦ καλλιτέχνη μιὰ γλῶσσα καλοτηγανισμένη, ροδοκόκκινη.

— Τρῶτε, ἐξακολούθησε. Ἰδῆτε ὅμως κι' ἐκεῖνο τὸ ὡραῖο γλύκισμα. Ἡ Κελίνα τὸ ἔκαμε γιὰ σᾶς. Τὰ λουλούδια σᾶς τὰ στέλνει ἡ θειὰ Ἀντωνία τοῦ Φίλιππου, καὶ τὶς ἔξοχες αὐτὲς φράουλες ἡ κυρία Ἔνσβορτ. Βλέπετε πὼς μᾶς ἀγαποῦν καὶ μᾶς θυμοῦνται ὅλοι ;

— Ναί, ἀλήθεια, ἔχεις πολὺ καλοὺς φίλους. Ἀλλὰ τὸ βιβλίο . . . ὅσο ἀξίζει τὸ βιβλίο ! . .

Καὶ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῆς Δέας, ὁ καλλιτέχνης δὲν θέλησε νὰ τὸ ἀφήσῃ ὅσην ὥρα βάσταξε τὸ γεῦμα.

Τὸ βράδυ, ἡ Δέα εἶπε ἐμπιστευτικὰ στὴ Σωσάννα :

— Ὁ πατέρας εὐχαριστήθηκε πολύ. Ἔφαγε ἀπ' ὅλα. κι' εἶχε καιρὸ νὰ φάῃ τόσο καλά. Φαντάσου πιά τὴ χαρά μου, Σωσάννα μου ! Σ' εὐχαριστῶ καὶ σένα ποὺ μὲ βοήθησες νὰ τοῦ κάμω αὐτὴ τὴν ὡραία ἔκπληξη. . .

ΙΓ'

Ὁ Φίλιππος λέει «ὄχι»

Τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας, ὁ Φίλιππος καθόταν κάτω ἀπ' τὸν ἐξώστη κι' ἔπαιζε μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ πάτερ Ἰωσήφ. Ἦταν πολὺ νωρὶς κι' ἡ Ἀντωνία, ποὺ ἔκανε τὸ νοικοκυριό της, ἐνόμιζε πὼς καὶ τὸ παιδὶ μελετοῦσε τὰ μαθήματά του. Ἀλήθεια, τὰ βιβλία του κι' ἡ πλάκα του βρίσκουνταν κοντὰ στὸ κλουβί, ἀλλὰ ὁ Φίλιππος οὔτε τὰ κοίταζε. Τὰ χαριτωμένα ἄσπρα ποντικάκια τὸν ἀπασχολοῦσαν ὁλότελα.

«Δὲν πρέπει νὰ τ' ἀφήσω νὰ ξεχάσουν ὅσα τοὺς ἔμαθε ὁ πάτερ Ἰωσήφ, ἔλεγε μέσα του γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ. Θὰ εἶναι πολὺ λυπηρὸ νὰ μὴν ξέρουν νὰ κάνουν γυμνάσια ὅταν θὰ γυρίσῃ ὁ κύριός τους. Πρέπει νὰ τοὺς κάνω ἀπὸ ἕνα μάθημα κάθε πρωί».

Κι' ἐξακολούθησε νὰ γυμνάζῃ τὰ ποντικάκια μὲ πιὸ ἥσυχη τώρα συνείδηση.

Ὁ ἀέρας ἦταν ἐλαφρὸς καὶ δροσερός. Μόλις εἶχε σηκωθεῖ ὁ ἥλιος πάνω ἀπ' τὰνθισμένα δέντρα τοῦ κήπου. Ἡ πρωινὴ δροσιὰ εἶχε στολίσει μὲ διαμάντια τἄσπρα ἀστρουλάκια τῆς γιασεμιᾶς, τὴν πράσινη χλόη καὶ τὰ διάφανα ἀραχνόπανα ποὺ κρέμουνταν ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων. Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ διαμάντια τὸ ἀεράκι τὰ κουνοῦσε σιγὰ καὶ τὰ ἔκανε νἀστράφτουν περισσότερο κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο. Τὸ πρωινό του πρόγευμα περίμενε τὸν Φίλιππο πάνω στὸ τραπέζι, κι' οἱ φτερωτοί του φίλοι, ὁ Καρδινάλιος κι' ὁ Ἀναγελαστής, τὸν τριγύριζαν γιὰ νὰ τσιμπήσουν κι' αὐτοὶ κάτι τί ὅπως πάντα, τερετίζοντας σύντομες μουσικὲς φράσεις ποὺ ἐξέφραζαν κάποιο παράπονο. Ἀλλὰ τὸ παιδὶ δὲν τοὺς ἄκουγε, δὲν τοὺς ἐπρόσεχε περισσότερο ἀπ' τὰ βιβλία του. Δυὸ ἀπ' τὰ ποντικάκια εἶχαν μαλλώσει καὶ τὸ ἀστεῖο ἐκεῖνο θέαμα τὸν διασκέδαζε καὶ τὸν ἀπορροφοῦσε.

Τὰ πουλιὰ ἄρχισαν νὰ ζηλεύουν τοὺς καινούργιους εὐνοούμενους τοῦ Φίλιππου. Ἄφησαν τὸ τραπέζι ὅπου ἐκρύωνε ἡ γαλατόσουπα τοῦ φίλου τους, ἐπλησίασαν τὸ κλουβὶ κι' ἔχωσαν τὶς μύτες τους ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σύρματα, προσπαθώντας νὰ φτάσουν τὰ ποντικάκια πού, κατατρομαγμένα ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη καὶ καθόλου βέβαια φιλικὴ αὐτὴ ἐπίσκεψη, ἔτρεχαν ἀπὸ τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς στενῆς τους κατοικίας. Ἀλλὰ σὰ νὰ ντράπηκαν γιὰ τὴν ἄνανδρη ἐκείνη φυγή, παρατάχθηκαν ἐπιτέλους γιὰ μάχη, ἀποφασισμένα νἀντιμετωπίσουν γενναῖα τὸν ἐχθρό.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἔκαμε τὸν Φίλιππο νὰ γελάσῃ τόσο δυνατά, ὥστε ἡ Ἀντωνία βγῆκε περίεργη νὰ ἰδῇ τί τρέχει.

— Θειά ! θειά ! τῆς φώναξε ὁ Φίλιππος· ἔλα ὲδῶ νὰ ἰδῇς τί ἀστεῖο ποὺ εἶναι ! Ὁ Καρδινάλιος κι' ὁ Ἀναγελαστὴς ζηλεύουν καὶ θέλουν νὰ τσιμπήσουν τὰ ποντικάκια.

— Καὶ τὰ καϊμένα φοβοῦνται. Ἰδὲς πῶς τρέμουν ! Νά, φᾶτε, ζηλιάρικα, κι' ἀφῆστε ἥσυχα τὰ ποντικάκια ποὺ δὲν σᾶς κάνουν τίποτα.

Αὐτὰ λέγοντας, ἡ Ἀντωνία ἔρριξε στὰ πουλιὰ μιὰ χούφτα στάρι, κι' ἔτσι τὰ ἔκαμε νἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ κλουβὶ τῶν ἀντίζηλων. Τὰ ποντικάκια ἄρχισαν τότε νὰ χορεύουν ἕνα εἶδος πυρριχίου τῆς φαντασίας τους σὰ νὰ εἶχαν νικήσει τὰ πουλιὰ κι' ἤθελαν νὰ γιορτάσουν μὲ τὸ χορὸ τὴ νίκη !

— Εἶναι πολὺ εὔθυμα, εἶπε ὁ Φίλιππος· δὲν λυποῦνται καὶ τόσο γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ πάτερ Ἰωσήφ.

— Κι' ἐμένα ἔτσι μοῦ φαίνεται, εἶπε ἡ θειὰ μὲ κάποια μελαγχολία. Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ἔτσι συμβαίνει σχεδὸν πάντα. Μάτια ποὺ δὲν βλέπουνται, λέει κι' ἡ παροιμία, γρήγορα λησμονιοῦνται.

Καὶ μ' ἕνα στεναγμό, ἐκάθησε στὴν καλαμένια της πολυθρόνα κι' ἐξακολούθησε :

— Πόσες φορὲς συλλογίσθηκα, παιδί μου, πὼς καὶ σύ, ἂν λείψω καμμιὰ φορά, θὰ μὲ ξεχάσῃς γρήγορα. . .

— Ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ὁ Φίλιππος· ἐγὼ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ! Καὶ νἄθελα, πάλι δὲν θὰ τὸ κατόρθωνα.

Ἡ θειὰ Ἀντωνία χαμογέλασε μελαγχολικά.

— Μὴ λὲς μεγάλο λόγο, εἶπε. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς, ἡ θειὰ Ἀντωνία σὲ λίγον καιρὸ θἄβγαινε ἀπὸ τὸ νοῦ σου κι' ἄλλοι θἄπαιρναν τὴ θέση της. Νά, παραδείγματος χάρη, αὐτὸς ὁ κύριος κι' ἡ κ. Ἔνσβορτ... μήπως κι' ἀπὸ τώρα δὲν τοὺς ἀγαπᾷς πολύ; Κι' ἂς ἔχῃς καὶ μένα... Δὲν σὲ κατηγορῶ γι' αὐτό, εἶναι φυσικό. Καλοὶ ἄνθρωποι, σὲ περιποιοῦνται, ὁ κύριος σὲ μαθαίνει ζωγραφική, φυσικὰ λοιπὸν καὶ σὺ τοὺς ἀγαπᾷς καὶ τοὺς εὐγνωμονεῖς. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνοι, καθὼς μοῦ λές, σὲ ἀγαποῦν, καὶ στοχάζουμαι πὼς θἄθελαν πολὺ νὰ σὲ πάρουν μαζί τους στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐσύ... θἄθελες νὰ πᾷς ;

(Ἀκολουθεῖ)

(Παράφραση) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Νὰ βλέπω, μάννα, δὲν ἀντέχω
Τ' ἄλλα παιδάκια νὰ πεινοῦν·
Ἀπ' ὅ,τι μέσ' στὸ σπίτι μου ἔχω
Δῶσε σ' αὐτὰ ποὺ δυστυχοῦν...

Εἶναι χλωμὰ τὰ μάγουλά τους
Καὶ τὰ χεράκια τους λιγνά,
Καὶ στὰ θλιμμένα βλέμματά τους
Εἶναι ἡ ψυχή τους ποὺ πονᾶ...

Κι' αὐτὴ ἡ μικρούλα ποὺ ὑπομένει
Παράμερα στὸ δρόμο ἐκεῖ,
Καὶ δὲν μιλεῖ, δὲν ἐπιμένει,
Μόνο κοιτάζει ἐκστατική,

Γρήγορα ἂς ἔρθῃ στὸ τραπέζι
Γιὰ χάρη ἀπόψε στὸ ζητῶ,
Μὲ τὴν καρδούλα μου ποὺ παίζει
Ἕνα τρελλὸ κυνηγητό.

Εἶναι τὸ μάτι της γιομάτο
Εὐγνωμοσύνη σιωπηλή,
Καθὼς τῆς δίνω ἐγὼ τὸ πιάτο,
Σκύβει δειλὰ καὶ μὲ φιλεῖ. . .

Ἀ, τί χαρὰ ποὺ εἶναι ν' ἀφίνῃς
Τὴν εὐτυχία νὰ ξεχειλᾷ.
Νὰ ἰδῇς πὼς ἐσὺ τὸ δίνεις
Τὸ γέλιο ἐκεῖνο ποὺ γελᾷ ! . .

Θέ μου, καὶ νἄχα χίλια χέρια
Νὰ χτίσω γιὰ ὅσα ξενυχτοῦν
Γυμνά, παιδάκια, περιστέρια,
Θερμὲς φωλιὲς νὰ ζεσταθοῦν...

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΜΥΘΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΤΑΝ κάποτε μιὰ μεγάλη θεὰ ποὺ λεγόταν Δημήτηρ ἢ Δήμητρα. Κόρη τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀδελφὴ ἑπομένως τοῦ Ὀλύμπιου Διά, εἶχε κι' αὐτὴ δυὸ παιδιά : τὸν Τριπτόλεμο καὶ τὴν Περσεφόνη ἢ Κόρη. Κι' ὁ Τριπτόλεμος βέβαια ἦταν ὡραιότατος ἔφηβος. Ἀλλὰ ἡ ὁμορφιὰ τῆς Περσεφόνης μόνο μὲ τῆς Ἀφροδίτης συγκρινόταν. Ὅπου παρουσιαζόταν, ἔλαμπε ὁ κόσμος σὰ νὰ τὸν ἐφώτιζε καὶ δεύτερος ἥλιος. Κι' ἡ μητέρα Δήμητρα τίποτα δὲν καμάρωνε καὶ δὲν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὴν κόρη της. Ἀλλὰ ποιὸς νὰ τῆς τὸ λέγε πῶς θὰ τὴν ἔχανε σὲ λίγο! Καὶ νὰ πῶς :

Θεὸς καὶ βασιλιὰς τοῦ Ἅδη ἦταν ὁ Πλούτωνας. Μιὰ μέρα, ἀπὸ τὸ σκοτεινό του βασίλειο ἀνέβηκε στὴ γῆ, εἶδε κάπου τὴν Περσεφόνη, καὶ τόσο μαγεύτηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, ὥστε τὴν ἁρπαξε στὴ στιγμὴ καὶ τὴν κατέβασε στὸν Ἅδη, νὰ τὴν κάμῃ ἐκεῖ γυναῖκα του καὶ βασίλισσα. Ἡ ἁρπαγὴ ἔγινε μπροστὰ στὰ μάτια τῆς Δήμητρας. Ἡ μητέρα ὅμως δὲν εἶδε τίποτα, γιατὶ ὁ Πλούτωνας, σὰ θεός, τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔγινε ἀόρατος. Ἔχασε λοιπὸν ἡ Δήμητρα τὴν κόρη της χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς. Οὔτε ἤξερε νὰ τῆς πῇ κανένας ἀπ' ὅσους ρωτοῦσε. Ρωτώντας, ψάχνοντας, τριγύρισε ὅλη τὴ γῆ. Τοῦ κάκου ! . .

Ἐπιτέλους ἔμαθε ἀπὸ κάποιο θεὸ πῶς ἡ Περσεφόνη ζοῦσε καὶ βασίλευε στὸν Ἅδη, σὰ γυναίκα τοῦ Πλούτωνα ποὺ τὴν εἶχε κλέψει. Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν σὰ θάνατος ! Κι' ἡ μητέρα ἔκαμε τότε τέτοιο θρῆνο κι' ὀδυρμό, ποὺ τὴ λυπήθηκαν ὁ Δίας κι' οἱ ἄλλοι θεοὶ κι' ἀνάγκασαν τὸν Πλούτωνα νὰ δεχθῇ μιὰ συμφωνία : Μόνο τὸ μισὸ χρόνο θὰ εἶχε μαζί του τὴν Περσεφόνη στὸν Ἅδη. Ἔπειτα θὰ τὴν ἄφινε νὰνεβαίνῃ στὴ γῆ, καὶ τὸν ἄλλο μισὸ χρόνο θὰ τὸν περνοῦσε κοντὰ στὴ μητέρα της. Ἔτσι παρουσιάσθηκε πάλι ἡ Περσεφόνη στὸν ἀπάνω κόσμο, ποὺ ἔλαμψε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της σὰ νὰ τὸν ἐφώτισε δεύτερος ἥλιος. Καὶ φανταστῆτε πιὰ σεῖς τὴ χαρὰ τῆς μητέρας της. .

Ὁ μῦθος αὐτός, ποὺ ἔχει πολλὲς παραλλαγὲς καὶ παρακλάδια— ἀλλ' αὐτὰ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν — ἐξηγεῖ τὸ φυσικὸ φαινόμενο τοῦ χειμῶνα καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ. Κι' εἶναι γιὰ μένα ὁ ὡραιότερος τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μυθολογίας. Ὁ χειμώνας, ὅταν ἡ γῆ εἶναι σκοτεινὴ καὶ σὰν κοιμισμένη, γίνεται ἐπειδὴ φεύγει ἡ Περσεφόνη. Κι' ὅταν αὐτὴ ξαναγυρίζῃ, εἶναι πιὰ ἡ ἄνοιξη, τὸ ξύπνημα, τὸ φῶς. τὰ λουλούδια καὶ τὰ χελιδόνια. Ἀρχίζει ἡ ὡραία ἐποχή, τὸ καλοκαίρι, ποὺ βαστᾶ ἕξη μῆνες, ὡς που δηλαδὴ νὰ ξανακατέβῃ στὸν Ἅδη ἡ Περσεφόνη, γιὰ νὰ μείνῃ ἐκεῖ, κατὰ τὴ συμφωνία, ἄλλους ἕξη μῆνες. Ἔτσι ἡ πανόμορφη κόρη τῆς Δήμητρας συμβολίζει τὴν Ἄνοιξη τὴν ἴδια. Ὅταν ἔρχεται αὐτή, κάποια ἡμέρα τοῦ Μάρτη, λάμπει πάλι ὁ κόσμος σὰ νὰ τὸν φωτίζῃ καὶ δεύτερος ἥλιος. . .

Ἦρθε καὶ φέτος ὅπως πάντα. Καὶ κάποια ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες, θερμή, γαλανὴ κι' ἡλιοστάλαχτη, μοῦ φάνηκε πῶς τὴν εἶδα. Ἦταν ξανθή, γαλανομμάτα, ροδομάγουλη, ἀσπροντυμένη, στεφανωμένη μὲ παπαροῦνες καὶ στάχυα. Καὶ θυμήθηκα μιὰν ἄλλη συμβολικὴ κόρη, ὅπως τὴν εἶδε κάποτε ὁ Σολωμός :

Ποιὰ εἶναι τούτη
Ποὺ κατεβαίνει
Ἀσπροντυμένη
Ἀπ' τὸ βουνό ;
. . . . . .
Κόκκινα κι' ὄμορφα
Ἔχει τὰ χείλα
Ὡσὰν τὰ φύλλα
Τῆς ροδαριᾶς.
. . . . . .
Ὅταν ἡ κόρη
Ἐτούτη φαίνεται
Τὸ χόρτο γένεται
Ἄνθι ἀπαλό

Κι' ἀρωταμένο
Νὰ τὸ πατήσῃ
Νὰ μὴν τἀφήσῃ
Παρακαλεῖ..
. . . . . .

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς κι' ὁ Σολωμὸς τὴν ἄνοιξη θέλησε νὰ συμβολίσῃ μ' αὐτὴ τὴν «Ἀγνωστή»του. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ Περσεφόνη. Μὲ τὴ διαφορὰ πῶς δὲν ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸν Ἅδη παρὰ κατεβαίνει ἀπὸ ἕνα βουνό. Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, μόνο μὲ μιὰ πανόμορφη κόρη μπορεῖ νὰ συμβολισθῇ ἡ Ἄνοιξη ποὺ ξαναφαίνεται κάθε τόσο ὕστερ' ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἀπουσίας. Ἀλλὰ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, μὲ τὴ θαυμαστή τους φαντασία, ἐξήγησαν τόσο ὡραῖα καὶ τὴν ἀπουσία της καὶ τὸν ἐρχομό της ! Ἀλήθεια, ὅταν χάνεται ἡ Ἄνοιξη, τί γίνεται ; Τὴν ἁρπάζει ὁ Πλούτωνας ὁ θεὸς τοῦ Ἅδη. Καὶ πῶς ξαναφαίνεται ; Τὴν ἀφίνει καὶ ξανανεβαίνει στὴ γῆ. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ πλασθῇ ὡραιότερος μῦθος ! Ἔχει τόση ποίηση καὶ τόση σοφία, ποὺ νομίζεις πῶς εἶναι ἀληθινός.

Κι' ἀφοῦ καταντᾶ νὰ τὸν πιστεύουμε καὶ μεῖς, ποὺ δὲν εἴμαστε πιὰ εἰδωλολάτρες καὶ τὴν ἀρχαία θρησκεία τὴν ὀνομάζουμε Μυθολογία, φανταστῆτε πόσο τὸν ἐπίστευαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ποὺ ἐλάτρευαν καὶ τὴ Δήμητρα, καὶ τὸν Τριπτόλεμο, καὶ τὴν Περσεφόνη, καὶ τοὺς εἶχαν ναοὺς καὶ βωμοὺς—«ἱερά» — καὶ τοὺς ἐπρόσφεραν θυσίες ! Στοχάζουμαι πῶς θὰ ἔβλεπαν τὴν Περσεφόνη σὰ ζωντανή, νὰ παρουσιάζεται μπροστά τους τὴν πρώτη ἀνοιξιάτικη ἡμέρα τοῦ χρόνου. Κι' ὄχι μόνο οἱ εὐσεβεῖς κι' οἱ θρησκόληπτοι, παρὰ κι' οἱ ποιηταί. Προπάντων οἱ ποιηταί. Αὐτοὶ εἶχαν πάψει πιὰ νὰ πιστεύουν στὴν εἰδωλολατρικὴ θρησκεία. Ἐπίστευαν ὅμως στὰ σύμβολά της. Ὁ κεραυνὸς γι' αὐτοὺς λεγόταν Δίας, ἡ σοφία λεγόταν Ἀθηνᾶ, ὁ πόλεμος λεγόταν Ἄρης, τὸ οὐράνιο τόξο λεγόταν Ἶρις, κι' ἡ ἄνοιξη λεγόταν Περσεφόνη.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΦΡΥΓΑΝΑ

Ὅλα τὰ μεγάλα ὀνόματα εἶναι συνυφασμένα μὲ μιὰ λέξη ποὺ λὲς καὶ τοὺς ἀνήκει, σὰ σύμβολο, σὰν ὁρισμός.

Ἔτσι, προφέροντας κανεὶς τὄνομα τοῦ δικοῦ μας Σολωμοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ σκεφτεῖ σύγκαιρα τίποτις ἄλλο, ἐξὸν ἀπὸ τὴ Θεὰ ποὺ ὕμνησε.

* * *

Βέβαια ὁ Σάντσος ἦταν πιὸ φρόνιμος ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν ἀφεντικό του τὸ Δὸν Κιχώτη, ποὺ αὐτὸς πάλι ἤτανε τόσο ὀνειροπαρμένος !

Μπορεῖ ὅμως κανεὶς καὶ νὰ σκεφτεῖ : πῶς τὸν ἀκολουθοῦσε σ' ὅλες του τὶς τρελλὲς περιπέτειες ;

* * *

Λένε γιὰ τὴν *μετεμψύχωση* χίλια-δυό. Μ'ἂν εἶναι ἀλήθεια, σίγουρο πῶς ὁ Λάμπρος Πορφύρας κι' ὁ Παπαδιαμάντης θἄχουν γίνει δυὸ κάτασπρα θαλασσινὰ πουλιά, ὁ ἕνας στὸ Σαρωνικὸ κι' ἄλλος κάτω κεῖ στὴ Σκίαθο . . .

ΜΙΜΗΣ ΠΟΜΟΝΗΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

—"Ενας ἀληθινὸς φίλος συντελεῖ περισσότερο στὴν εὐτυχία μας παρὰ χίλιοι ἐχθροὶ στὴ δυστυχία μας.

■

— Οἱ μεγάλοι δημιουργοῦν τὰ μεγάλα ἔργα, οἱ καλοὶ δημιουργοῦν τὰ διαρκῆ.

■

— Χαρακτηριστικὸ τῶν μεγάλων ἀνθρώπων εἶναι, ὅτι ἔχουν ὀλιγώτερες ἀπαιτήσεις ἀπ' τὸν ἑαυτό τους παρὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους.

■

—Ὁ μεγάλος ἐχθρὸς τοῦ «θέλω» εἶναι τὸ «ἂν ἤθελα».

■

—"Οταν μπορῇς νὰ ὑποτάξῃς τὴ στιγμή, μπορεῖς νὰ ὑποτάξῃς τὴ ζωή.

■

— Γιὰ τίποτε δὲν εἴμαστε τόσο εὐγνώμονες, ὅσο γιὰ τὴν εὐγνωμοσύνη.

■

—"Οσο πιὸ λίγη προκοπή, τόσο πιὸ μεγάλη μέρα.

■

— Πιὸ εὔκολα βοηθᾶς τὸ νηστικὸ παρὰ τὸ χορτασμένο.

■

—Ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου γνωρίζει τοὺς ἀνθρώπους, ὁ ποιητὴς γνωρίζει τὸν ἄνθρωπο.

■

— Κάθε γνώση προέρχεται ἀπὸ μιὰν ἀμφιβολία καὶ καταλήγει σὲ μιὰ πίστη.

■

— Μένει κανεὶς νέος, ἐνόσω μπορεῖ νὰ ἐξοικειώνεται σὲ καινούργιες συνήθειες καὶ νὰ ἀνέχεται τὶς ἀντιρρήσεις.

■

— «Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς βοηθάῃ ὅλους», λένε οἱ στενόκαρδοι.— Καὶ δὲ βοηθοῦν κανέναν !

■

— Νὰ εἶσαι ἀφέντης τῆς θέλησής σου καὶ δοῦλος τῆς συνείδησής σου.

■

— Οἱ ἐξαιρέσεις δὲν εἶναι μόνον ἡ διαπίστωση τοῦ παλιοῦ κανόνος. Μποροῦν νὰ εἶναι καὶ ὁ προάγγελος ἑνὸς νέου κανόνος.

■

—Ὁ φιλόσοφος ἐξάγει τὰ συμπεράσματά του. Ὁ ποιητὴς τ' ἀφίνει νὰ προκύψουν.

—Νέος μαθαίνεις, γέρος ἐννοεῖς.

—Ἡ μεγαλοφυΐα δείχνει τὸ δρόμο, τὸ ταλέντο τὸν βρίσκει.

■

— Τὸ σύνολο τῶν γνώσεών μας ἀποτελεῖται ἀπ' ὅσα ἐμάθαμε κι' ἀπ' ὅσα ξεχάσαμε.

—"Ενα καλὸ βιβλίο περιέχει πολὺ περισσότερες ἀλήθειες, ἀπ' ὅσες ἐσκέφθη τὰ γράψῃ ὁ συγγραφεύς του.

Μετάφραση ἀπ' τὸ Γερμανικό
(Marie von Ebner-Eschenbach)

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΦΤΑ Μ' ΕΝΑ ΧΤΥΠΗΜΑ !

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΧΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

2.

Πῆρε μιὰ πλατειὰ μαύρη ζώνη καὶ κέντησε πάνω, μὲ κόκκινο μεταξι, αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἔφτὰ μ' ἕνα χτύπημα!» Ἔπειτα τὴ φόρεσε πάνω ἀπ' τὸ γελέκι του καὶ τὴ σκέπασε μὲ τὸ σακκάκι του, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται πάρα ὅπου κι' ὅταν ἤθελε ἐκεῖνος.

Μ' αὐτὴ τὴ ζώνη θὰ τριγύριζε τώρα, γιὰ νὰ μάθῃ ὁ κόσμος τὸ κατόρθωμά του καὶ νὰ τὸν θαυμάσῃ. Ἔψαξε καὶ τὰ συρτάρια του, μὴν ἔβρισκε καὶ τίποτ' ἄλλο νὰ πάρῃ μαζί του, ἀλλὰ δὲν βρῆκε παρὰ ἕνα κομμάτι παλιὸ τυρί, σκληρὸ σὰν πέτρα. Τὄβαλε κι' αὐτὸ στὴν τσέπη του κι' ἔφυγε.

Ποῦ θὰ πήγαινε ; Πότε θὰ γύριζε ; Δὲν ἤξερε οὔτ' ἐκεῖνος. Ὁπωσδήποτε, κλείδωσε τὸ ἐργαστήρι του καὶ ξεκίνησε μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα

Στὴ μικρὴ πόλη ποὺ καθόταν τὸν ἐγνώριζαν ὅλοι. Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ πάῃ σὲ μιὰν ἄλλα, ἐκεῖ κοντά, ποὺ ἦταν μεγαλύτερη κι' ὅπου δὲν τὸν ἐγνώριζε κανένας. Ἐκεῖ πιὸ εὔκολα θὰ περνοῦσε γι' ἀντρειωμένος, ποὺ μ' ἕνα χτύπημα σκότωσε ἑφτά. . .

Γιὰ νὰ πάῃ ἀπὸ τὴ μιὰ πόλη στὴν ἄλλη, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἕνα μεγάλο κάμπο. Σ' αὐτὸν τὸν κάμπο περπατοῦσε μιὰν ὥρα τώρα, ὅταν εἶδε χάμω ἕνα πουλὶ πιασμένο ἀπὸ ξόβεργες. Ἦταν ἀκόμα ζωντανό. Τὸ ἐλευθέρωσε καὶ τὄχωσε κι' αὐτὸ στὴν τσέπη του μαζὶ μὲ τὸ τυρί. «Ἄμα πεινάσω — συλλογίσθηκε — τὸ ψήνω καὶ τὸ τρώω».

Ἀφοῦ περπάτησε ἀκόμα μισὴ ὥρα στὴν ἐρημιά, ἀπάντησε ἕνα γίγαντα, ἕναν ἀληθινὸ ἀνδρειωμένο, ποὺ τὸν ἔλεγαν Τρομάρα κι' εἶχε φήμη καὶ στὶς δυὸ πόλεις. Δὲν τὸν εἶχε ἰδεῖ ποτέ του, τὸν ἐγνώρισε ὅμως ἀμέσως, γιατὶ ποιὸς ἄλλος μποροῦσε νἆναι ὁ ἄντρουκλας ἐκεῖνος, ὁ ψηλὸς δυὸ μέτρα, ποὺ μπροστά του ὁ ραφτᾶκος φαινόταν σὰ νάνος ;

Κορδώθηκε καὶ τοῦ εἶπε :

— Δὲν εἶσαι, στοχάζουμαι, ὁ Τρομάρας ;

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ἀποκρίθηκε ὁ γίγαντας. Ἀμὴ σὺ ποιὸς εἶσαι ;

— Μὰ κι' ἐγὼ ἀντρειωμένος εἶμαι. Βαρνάβα μὲ λένε. Δὲν μ' ἔχεις ἀκουστά ;

Ὁ Τρομάρας ἔβαλε τὰ γέλια :

—Ἐσὺ ἀντρειωμένος ; Χαρὰ στὸ μπόϊ !

— Τὸ μπόϊ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Ἰδὲς λιγάκι ἐδῶ !

Καὶ ξεκουμπώνοντας τὸ σακκάκι του, ὁ Βαρνάβας ἄφησε τὸν Τρομάρα νὰ ἰδῇ τὴ ζώνη μὲ τὴν ἐπιγραφὴ ἐκείνη. Τὴ διάβασε ὁ Τρομάρας καὶ μουρμούρισε :

«Ἔφτὰ μ' ἕνα χτύπημα ; Μωρέ, τοῦτος ἐδῶ δὲν εἶναι γιὰ περιφρόνηση. Κι' ἀλήθεια, τὸ μπόϊ καμμιὰ φορὰ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε. . .»

Καὶ τὸν ρώτησε δυνατά :

— Παραβγαίνουμε ;

— Σ' ὅ,τι θέλεις ! ἀποκρίθηκε ὁ Βαρνάβας.

— Νά, μπορεῖς νὰ κάμῃς ἐσὺ τοῦτο-δῶ ;

Καὶ σηκώνοντας ἀπὸ κάμω ἕνα μεγάλο χαλίκι, ὁ ἀντρειωμένος τὸ ἔσφιξε στὴ χούφτα του ταὶ τὸ ἔκαμε θρύψαλα.

— Κι' εἶναι τίποτ' αὐτό ; εἶπε ὁ Βαρνάβας. Ἰδές κι' ἐγώ !

Καὶ κάνοντας πῶς σηκώνει κι' αὐτὸς χαλίκι. ἔβγαλε μὲ τρόπο ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ τυρί, τὸ ἔσφιξε στὴ χούφτα του καὶ τὸ ἔλυωσε χωρὶς πολλὴ δυσκολία (ἔ, δὲν ἦταν πάλι καὶ πέτρα).

— Μωρέ, μπράβο ! ἔκαμε ὁ Τρομάρας. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ὅμως, ἐσὺ ρίχνεις τόσο ψηλὰ ὅσο ρίχνω ἐγώ ;

Καὶ παίρνοντας ἕν' ἄλλο χαλίκι, τὸ πέταξε ψηλὰ μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Τὸ χαλίκι ξεπέρασε καὶ τὰ ψηλότερα δέντρα κι' ὕστερα ἔπεσε.

— Μπά ! εἶπε ὁ Βαρνάβας. Τὸ χαλίκι σου πῆγε ψηλὰ μὰ ξανάπεσε. Τὸ δικό μου ὅμως δὲν θὰ ξαναπέσῃ, θὰ χαθῇ. Ἰδές !

Καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πουλί, τὸ πέταξε ψηλὰ μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Ἐκεῖνο, φυσικά, δὲν ξανάπεσε, γιατὶ ἐξακολούθησε νὰ πετάῃ μὲ τὰ φτερά του ψηλὰ κμὶ μακρυά, ὥς που χάθηκε. Καὶ ὁ Τρομάρας ποὺ τὸ εἶχε πάρει γιὰ πέτρα—ὁ Βαρνάβας δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει νὰ τὸ ἰδῇ καλά—ἐσάστισε.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ... ΠΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ ΖΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ ;

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος]

— Ναί, τὸ ἔχω ἀκούσει κι' ἐγώ... Εἶναι ὅμως μῦθος γιατὶ τώρα γνωρίζουμε θετικὰ πῶς ὁ ἐλέφας σπάνια ξεπερνάει τὰ διακόσια χρόνια.

— Ἀλήθεια εἶναι, πῶς ἡ χελώνα ζεῖ πάνω ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια ;

— Καὶ περισσότερα. Ἄλλωστε φθάνει νὰ τὴν ἰδῇς, πόσο ἀργοκίνητη εἶναι, πόσο ἀνέκφραστα εἶναι τὰ μάτια της, γιὰ νὰ καταλάβῃς πόσο ἥσυχη καὶ ἀδιατάρακτη περνάει ἡ ζωή της, καὶ πόσο εἶναι φυσικὸ νὰ φθάνῃ σὲ βαθεια γηρατεῖα δηλ. σὲ ἡλικία 300 καὶ 350 χρόνων. Μὰ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο καὶ ὅλα τὰ ἑρπετὰ ζοῦν πάρα πολλὰ χρόνια. Σ' ἕνα κροκοδειλοτροφεῖο στὴν Ἀμερικὴ—γιατὶ ὑπάρχουν καὶ κροκοδειλοτροφεῖα ὅπως ἐδῶ ὑπάρχουν πτηνοτροφεῖα — σ' ἕνα κροκοδειλοτροφεῖο λοιπὸν κοντὰ στὸ Λός Ἀντζελες, γιόρτασαν τελευταῖα τὰ 150 χρόνια τοῦ Ὄλντ Μπίλλ καί τὰ ὀγδόντα χρόνια τοῦ Κλάρενς. τῶν δύο μεγαλύτερων στὰ χρόνια κροκοδείλων ποὺ τρέφουνται ἐκεῖ. Ἔχουν ὅμως ἀκόμη μπροστά τους πολλὲς δεκαετίες εὐτυχισμένης καὶ ἥσυχης ζωῆς.

Ἀκόμη πιὸ μακρόβια ὅμως εἶναι τὰ ψάρια. Τὸ 1497 στὸ Κάϊζερλαουτερν τῆς Βαυαρίας ψάρεψαν ἕνα ποταμίσιο ψάρι ἀπ' αὐτὰ ποὺ τὰ λένε λύκους· Στὴ μύτη του τὸ ψάρι αὐτὸ εἶχε κρεμασμένο ἕνα χαλκά, ποὺ ἔγραφε πῶς τὸ εἶχαν ρίξει στὴ λίμνη σύμφωνο μὲ μιὰ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορα Φρειδερίκου τοῦ Β' (1194 — 1250). Αὐτὸς ὁ λύκος δηλαδὴ εἶχε ξεπεράσει τὰ 250 χρόνια Μὰ καὶ σήμερα στὶς λίμνες τοῦ πάρκου τοῦ Φονταινεμπλὼ στὴ Γαλλία, ὑπάρχουν κυπρῖνοι ποὺ ἐγνώρισαν τὸν Μεγάλο Ναπολέοντα.

— Τώρα τί λές, Ἀνανία μου, ἂν σοῦ τύχαινε ἕνας τέτοιος κυπρῖνος, θὰ τὸν ἔτρωγες ;

Λὲς νὰ ἔπρεπε νὰ σεβασθῶ τὴν ἡλικία του ; Χμ ! ἂν ἦταν μπαρμπούνι δὲν θὰ βαστιόμουν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν μ' ἀρέσουν τὰ ποταμίσια ψάρια.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΝΟΙΞΗ

Ἄνοιξη μύρισε καὶ φῶς ἡ πόλη ντύθηκε λαμπρό. Ἀπ' τὸ ἀνοιχτό μου παραθύρι, ἡ ἄνοιξη μπαίνει δροσερὴ μέσα στ' ἀγέρι ποὺ φυσάει. Μές στ' ἁπαλὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ βγαίνει νὰ σεργιανίσῃ καὶ λούζεται μὲ τοῦ ἥλιου τὶς ἀχτίνες. Στὸ περιγιάλι ἡ ἄνοιξη πηδάει χαρούμενα ἀπὸ κῦμα σὲ κῦμα κι' ἀπὸ πετράδι σὲ φύκι. . .

Χαίρεσαι νὰ περπατᾶς στοὺς δρόμους καὶ δὲ σοῦ κάνει καρδιὰ νὰ γυρίσῃς στὸ σπίτι. Εἶναι ἡ ἄνοιξη ποὺ θέλει νὰ σὲ κρατήσῃ κοντά της. Κοίταξέ την πῶς σὲ φωνάζει μακρυὰ στὰ περιβόλια !

Ἔχει ντυθεῖ τῆς μυγδαλιᾶς τ' ἀέρινο φουστάνι κι' ἡ πράσινή της μπέρτα σοῦ χαϊδεύει τὸ μάτι. «Ἔλα, σοῦ λέει, σὲ περιμένω».

Κι' εἶναι τὸ κάλεσμά της τόσο δυνατὸ ποὺ δὲν κρατᾶς. Θέλεις νὰ τσαλαβουτήσῃς μέσα στὶς φρέσκες ἀκόμα λάσπες τοῦ χειμῶνα, νὰ σκοντάψῃς στὰ κοτρώνια ποὺ κατέβασε τὸ ρέμμα τῆς βροχῆς, καὶ μέσα στὰ στενὰ μονοπάτια, καταμεσὶς στὰ περιβόλια, νὰ χαθῇς. . .

Ἄη Γιάννης Ρέντης ! Τί ἁπλὴ καὶ καλόδεχτη ἐξοχή ! Ἕνα βῆμα μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλη, πόση ὀμορφιά, καὶ τί ἀναμνήσεις ! Ἐδῶ κοντὰ στὸ ποτάμι κόντεψε ὁ δυνατὸς ἀγέρας νὰ μὲ ρίξῃ μιὰ Δευτέρα, ποὺ φυσοῦσε μετὰ ἀπὸ τὴν πλημμύρα τῆς Κυριακῆς. Νὰ τὸ σπιτάκι ποὺ τὸ λέγαν στοιχειωμένο, γιατὶ μέσα στὰ δοκάρια του μιὰ κουκουβάγια φτεροκοποῦσε καὶ πάνω στὴ στέγη τσοῦρμο τιτιβίζαν τὰ πουλιά !

Τώρα ἔχει λουλούδια στὴν πόρτα του καὶ ροῦχα ἁπλωμένα κοντὰ στὸ πηγάδι. Νά, κι' ὁ ὄρόμος ὁ μακρὺς δίπλα στὸν Κηφισσὸ πεῦναι γεμάτος σκόνη τὸ καλοκαῖρι. Κατάκοποι τὰ βράδυα οἱ δουλευτάδες τὸν περνᾶνε : οἱ χορταροῦδες σκυμμένες ἀπ' τὸ βάρος σοῦ σακκιοῦ, κι' οἱ σκυθρωποὶ ἐργάτες μὲ τὰ σύνεργα τῆς δουλειᾶς. . .

Ἄνοιξη μύρισε καὶ τὰ παιδάκια τὸ φωνάζουν στὶς πόρτες τῶν ἀνθισμένων σπιτιῶν.

Κάτασπρα ἀρνάκια βοσκᾶνε κοντὰ στὶς μαννάδες τους καὶ πάνω στὰ δέντρα ποὺ φωλιάζουνε, μὲ πόση χαρὰ τσιρίζουν τὰ πουλιά !

Φτάνω στὸ φιλόξενο ἀγρόκτημα.

Εἶναι ἡ ἄνοιξη ποὺ βγαίνει νὰ μὲ δεχθῇ μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο στὸ στόμα, καὶ μὲς στὴ στέρνα ἡ ἄνοιξη δροσίζει τὸ νερὸ γιὰ νὰ πλυθῶ.

Ἀκόμα πάνω στὴ μουριὰ δὲν ἔγιναν οἱ καρποί, καὶ δὲν εἴδαμε τὰ χελιδόνια νὰ γυρίσουν.

Μὰ ἡ ἄνοιξη μύρισε, κι' ἔχει ἡ καρδιὰ ξαλαφρωθεῖ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ χειμώνα, . .

(Γραμμένο ἀρχὲς τοῦ Μάρτη)

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

— ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ —

3.

Σὰν ἔμεινε ἡ κερὰ Ἀλεποῦ
Κάποτε κουτσονόρα
Καὶ στὸν καθρέφτη κολοβὴ
Βλεπόταν ὅλην ὥρα,
Τὶς Ἀλεποῦδες τὶς λοιπὲς
Ἐβάλθηκε νὰ πείσῃ
Πῶς ἀπὸ μόδα τὸ κάμε
Καὶ. . . οὐρὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ.

4.

Φιλάνθρωπη καυχιώτανε
Πῶς εἶναι δά κ' ἡ Ἀρκούδα,
Μιὰ ποὺ σὲ πτῶμα ἀνθρώπινο
Δὲν χώνει τὴ μουσούδα.
Κι' ἡ Πονηρὴ τῆς ἀπαντᾷ :
— Τί τάχα κοκορεύεσαι ;
Θὰ στόχα χάρη ζωντανοὺς
ἀνθρώπους νὰ μή... γεύεσαι.

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΜΟΥΜΟΥΣ, Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ M. BEDOLI,PÈRE

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Μόλις κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἁμάξι της, ἡ κοντέσσα χαιρέτησε τὸ ὑπηρετικό της μὲ ἕνα καλοκάγαθο χαμόγελο, ἀγκάλιασε καὶ φίλησε στοργικὰ τὴν κυρὰ Γαβριέλλα, καὶ τῆς ζήτησε ἀμέσως τὰ νέα τοῦ Μουμοῦ.

— Ὁ προστατευόμενός σας εἶναι περίφημα στὴν ὑγεία του, κυρία κοντέσσα, ἀπάντησε ἡ πιστὴ καμαριέρα. Ὅλο παχαίνει κι' ὀμορφαίνει. Πρέπει ὅμως νὰ πῶ πῶς ἡ ἐξυπνάδα του εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ὀμορφιά του.

— Τὸ καϊμένο μου ! κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τὸ χωρίστηκα δὲν ἔπαψα νὰ τὸ σκέπτομαι νύχτα καὶ μέρα, ἔκανε ἡ κοντέσσα μὲ συγκίνηση. Ὁ Θεὸς μοῦ πῆρε ἀπὸ κοντά μου πολλὰ ἀγαπητὰ πλάσματα, ἀλλὰ ὁ Μουμοὺς θὰ εἶναι ἡ παρηγοριὰ τῶν γηρατειῶν μου.

Μόλις ἡ κοντέσσα ἀνέβηκε κι' ἐγκαταστάθηκε στὰ δωμάτιά της, παρακάλεσε τὴν κυρὰ Γαβριέλλα νὰ τῆς φέρῃ τὸ Μουμού.

— Ὤ, πόσο θὰ χαρῇ ποὺ θὰ σᾶς ξαναϊδῇ, κυρία ! ἀπάντησε ἡ κυρὰ Γαβριέλλα. Ὁ ἀγαπημένος σας γάτος βρίσκεται τώρα στὸ περιβόλι μαζὶ μὲ τὸ Σβούρα, ἕνα ἀγόρι ποὺ ὁ οἰκονόμος σας ἔφερε στὸ σπίτι καὶ τὸ ἔβαλε γιὰ βοηθὸ τοῦ παραμάγειρα. Εἶναι πολὺ καλὸ παιδί, καὶ αὐτὸς κι' ὁ γάτος ἔγιναν πρῶτοι φίλοι.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ κυρὰ Γαβριέλλα κατέβηκε στὸ περιβόλι ὅπου βρῆκε τὸν Σβούρα μόνο του, καθισμένο σ' ἕνα πάγκο νὰ μαδάῃ μὲ στοχαστικὸ ὕφος ἕνα ἕνα τὰ φύλλα ἑνὸς μακρουλοῦ κλαριοῦ.

— Μικρέ μου, εἶπε ἡ κυρὰ Γαβριέλλα, ἡ κυρία κοντέσσα θέλει νὰ τῆς φέρῃς ἐπάνω τὸ Μουμού.

— Τὸ Μουμού ; ἔκανε ὁ Σβούρας μὲ ἀπορία, σὰν νὰ ἄκουγε γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Ναί, τὸν Μουμού, δὲν ἦταν μαζί σου ;

— Πῶς ; ἦταν· μὰ δὲν εἶναι πιά. Κάποια φασαρία ἀκούστηκε ἀπ' τὸ δρόμο καὶ τρόμαξε καὶ πήδησε ἔξω ἀπὸ τὸ φράχτη.

Ἡ κυρὰ Γαβριέλλα πῆγε κατὰ τὸ μέρος ὅπου τῆς εἶχε δείξει ὁ Σβούρας πῶς ἐπήδησε ὁ Μουμούς, καὶ ἄρχισε νὰ τὸν φωνάζῃ μὲ ὅλα του τὰ χαϊδευτικὰ ὀνόματα. Ἀφοῦ τὸν ἔψαξε καὶ τὸν φώναξε πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα, στὸ τέλος ἀνέβηκε ἄπρακτη ἐπάνω στὴν κυρά της.

— Δὲν εἶναι στὸ περιβόλι, κυρία εἶπε. Τὸν ἔψαξα ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκα. Μὴν ἀνησυχῆτε ὅμως. Κι' ἄλλη μιὰ φορὰ εἶχε χαθεῖ καὶ τὸν βρήκαμε ἐπάνω στὴ σοφίτα.

— Νὰ ψάξετε καὶ τώρα καὶ νὰ τὸν βρῆτε ἀμέσως! Δὲν μ' ἀρέσει νὰ περιμένω. Θέλω νὰ τὸν ἰδῶ τούτη τὴ στιγμή.

Ἀλλοίμονο, ἡ ἐπιθυμία της αὐτὴ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο νὰ ἱκανοποιηθῇ, γιατὶ κάτω στὸν κῆπο, ἀνάμεσα στὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῶν δένδρων, ὁ κὺρ Μαθιὸς καὶ ὁ συνένοσία τῆς κοντέσσας ἦταν ἀληθινή, βαθεὰ καὶ σιωπηλή. Δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἀναλογίζεται ὅλη ὥρα τὸν Μουμού, τὰ φερσίματά του, τὶς ἐξυπνάδες του. Κανένα ἄλλο ἀπὸ τὰ ζῶα της δὲν εἶχε ποτὲ δείξει τόσα λαμπρὰ προτερήματα καὶ κανένα δὲν τῆς εἶχε πικράνει τόσο τὴν καρδιὰ μὲ τὸ χαμό του.

Ἡ χαρτορίχτρα Ἀγαθονίκη.

Μὲ τὴν ἔμφυτη μεγαλοψυχία της ἡ κοντέσσα δὲν θέλησε νὰ κατηγορήσῃ τὴν κυρὰ-Γαβριέλλα γιὰ τὸ χάσιμο τοῦ γάτου. Ἀπεναντίας ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴν δυστυχισμένη ὑπηρέτρια ποὺ εἶχε ἀφήσει τὸν ἑαυτό της νὰ κυριευθῇ ὁλότελα ἀπὸ τὴ θλίψη. Ἕνα βράδυ τῆς εἶπε :

— Τί μπορεῖς νὰ κάνῃς μπροστὰ στὴν ἀτεγκτη μοῖρα ; Αὐτὴ εἶναι ἡ σοφία τοῦ ἀνθρώπου : νὰ μὴν ἐναντιώνεται στὶς βουλὲς τοῦ Ὑψίστου, ἀλλὰ νὰ ὑποτάσσεται σ' αὐτὲς μ' ἐγκαρτέρηση

— Κι' ἐγὼ συμφωνῶ μαζί σας, ἀπάντησε ἡ κυρὰ Γαβριέλλα. Ἐὰν ὅμως ἐπίστευα, ὅπως πιστεύετε ἐσεῖς, πῶς ὁ Μουμοὺς εἶναι νεκρός, θάχα δεχθῇ τὸ χτύπημα καρτερικά. Ἀλλὰ ἔχω τὴν πεποίθηση ὅτι ζῇ. Καὶ εἶμαι ἀπαρηγόρητη, γιατὶ τὸν φαντάζομαι νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους νηστικὸς καὶ κυνηγημένος ἀπὸ τὰ παλιόπαιδα ποὺ θὰ τοῦ κρεμοῦν κατσαρόλες στὴν οὐρά του καὶ θὰ τὸν τυραννοῦν. . .

— Ἔλα, ἔλα, ἄφησε τὶς φαντασίες, κυρὰ Γαβριέλλα μου. Ὁ Μουμοὺς δὲν ζῇ. Ἂν ζοῦσε, θὰ ἔβρισκε αὐτὸς τρόπο νὰ γυρίσῃ πίσω.

— Κι' ὅμως κάτι μέσα μου μοῦ λέει πῶς ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται στὴ ζωή. Καὶ ἂν ἡ κυρία κοντέσσα ἤθελε νὰ ἔχῃ περισσότερες πληροφορίες γι' αὐτόν, θὰ ἔπρεπε ν' ἀπευθυνθῇ. . .

— Σὲ ποιόν ; Λέγε γρήγορα !

— Στὴ γειτόνισσά μας τὴν κυρὰ Ἀγαθονίκη, τὴν περίφημη χαρτορίχτρα, ποὺ διαβάζει τὰ γραμμένα ἀπ' τὰ χαρτιά, γιατρεύει τὶς μυρμηγκιές, βρίσκει τοὺς κλέφτες καὶ ξορκίζει τὸν πονόδοντο.

— Ντροπή, κυρὰ Γαβριέλλα ! Πῶς μπορεῖς ἐσύ, μιὰ μυαλωμένη γυναίκα, νὰ δίνῃς πίστη σὲ μιὰ κατεργάρα ;

— Ἀλλά, κυρία, δὲν εἶμαι μονάχη μου. Ὅλη ἡ ἀριστοκρατία πηγαίνει καὶ συμβουλεύεται τὴν κυρία Ἀγαθονίκη.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ὅπου ἡ κυρὰ - Γαβριέλλα ψάχνει καὶ πάλι γιὰ τὸ γάτο της

Ἀρκετὲς ἡμέρες πέρασαν μὲ ἀναμονὴ γεμάτη ἀγωνία. Μὰ ὁ γάτος δὲν φαινόταν νἄρχεται. Ἡ ἀπελπιχός του ἄλλαζαν αὐτὰ τὰ λόγια :

— Λοιπὸν ἔκανες ὅ,τι σοῦ εἶπα ;

— Μάλιστα, κὺρ Μαθιέ. Τὸν χτύπαγα μὲ τὸ ματσούκι ὥς ποὺ ἔπαψε πιὰ ὁλότελα νὰ σειέται.

— Καὶ τί τὸν ἔκανες ὕστερα ;

— Τὸν πέταξα στὸ ποτάμι μαζὶ μὲ τὸ σακκί.

— Νομίζεις πῶς ἦταν ψόφιος ;

— Καταντὶπ ψόφιος θὰ ἦτανε. Δὲν κουνιόταν πιὰ καθόλου.

— Μὰ καὶ μισοζώντανος νὰ ἦταν δὲν θὰ γλύτωσε. Τὸ σακκὶ ἦταν καλὰ δεμένο ἀπὸ πάνω.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΟΙΞΗ

Μοῦ τῶπε μιὰ ξανθιὰ ἡλιαχτίδα,
Χαϊδευοντάς με τρυφερά,
Καὶ γέμισε ἡ καρδιά μου ἐλπίδα :
«Ἡ Ἄνοιξη ἦρθε !» Τί χαρά !

Τὸ πρῶτο χελιδόνι νά το,
Ἔφτασε ψὲς ἀπὸ μακρυά
«Ἄνοιξη ! λέει, χαρὰ γεμᾶτο,
Δές, πρασινίζουν τὰ δεντρά».

Μικρὸ στὸν κάμπο λουλουδάκι
Μοῦ τὸ ψιθύρισε δειλά :
«Ἄνοιξη, δές !» Καὶ στὸ ἀεράκι,
Τὸ εὐωδιαστό, γέρνει ἀπαλά.

Μοῦ τὸ τραγούδησε τἀηδόνι,
Κρυμμένο μὲς στὴ φυλλωσιά :
«Ἄνοιξη, γέλα !» Ὦ, ἐξαίσιοι τόνοι,
Λαύρα στῆς νύχτας τὴ δροσιά !

Καὶ γέμισε ἡ καρδιά μου ἐλπίδα,
Φούντωσε μέσα μου ἡ χαρά.
Γι' Ἄνοιξη πράτη μιὰ ἡλιαχτίδα
Μοῦπε, γελώντας τρυφερά.

Καὶ τραγουδᾶνε εὐτυχισμένες,
Κι' «Ἄνοιξη», λὲν χίλιες ψυχὲς
Ἀπὸ χαρὰ πλημμυρισμένες
Κι' ἀπὸ λουλούδινες βροχές.

Ντίνος Ζηριώτης [Β']

Ο ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ

Νά, κάποιος φάνηκε κεῖ κάτω στὴ στροφὴ τοῦ ἔρημου δρόμου.

Στηριγμένος στὸ μπαστούνι του — ἕνα καλάμι—περπατᾶ σιγὰ-σιγά. Τόσο σιγά, ποὺ φαίνεται σὰ νὰ μὴ προχωρεῖ καθόλου.

Πλησιάζει.

Εἶναι γέρος, θᾶναι κοντὰ στὰ ἑβδομήντα. Τὸ χιονισμένο του κεφάλι γέρνει κουρασμένο ἀπ' τὸ βάρος τόσων χρόνων.

Τὸ σκελεθρωμένο του κορμὶ— πετσὶ καὶ κόκκακο—τὸ σκεπάζει ἕνα μεγάλο κουρέλι φτιαγμένο ἀπ' ἄλλα κουρέλια κάθε λογῆς...

Στὴν κυρτωμένη πλάτη του ἕνα σακκούλι. Τὰ πόδια γυμνά...

Προχωρεῖ...

Περνᾶ μπροστά μου μ' ἕνα :

— Γειά σου, παιδί μου,

ποὺ τὸ βγαίνει μὲ κόπο ἀπ' τὸ στόμα του. Παρέκει εἶναι μιὰ βρυσούλα.

Κάθεται — σωριάζεται μᾶλλον — σὲ μιὰ πέτρα.

Ξεπρεμάει τὸ σακκούλι του, βγάζει ἕνα μισοφαγωμένο κρεμμύδι— μόνο — καὶ τὸ ροκανίζει.

Τὸν κοιτάζω μὲ περιέργεια καὶ οἴκτο. Τὸ βλέπει, ἀναστενάζει, κουνάει τὸ κουρασμένο του κεφάλι καὶ μουρμουρίζει :

— Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος.

Δροσίζει τὸ λαρύγγι του μὲ λίγο νερὸ καὶ προσπαθεῖ νὰ σηκωθῇ.

Δὲν μπορεῖ.

Τρέχω καὶ τὸν βοηθᾶω.

— Τὴν εὐχή μου, παιδί μου, ψιθυρίζει.

Στηρίζεται στὸ καλάμι του καὶ ξεκινάει σιγὰ σιγά. Τόσο σιγὰ περπατάει ποὺ φαίνεται σὰ νὰ μὴ προχωρεῖ καθόλου...

Μετὰ πολλὴν ὥρα χάνεται στὴν ἄλλη στροφὴ τοῦ δρόμου...

Νά, ἕνα ἐρείπιο !...

Σείριος [Β']

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Κυριακὴ ἀπόγευμα.

Ξαπλωμένος στὴ βεράντα, σκέπτομαι τὰ παιχνίδια τῆς ἡμέρας ποὺ πέρασε, καὶ μεταπηδώντας ἀπὸ τὸ ἕνα θέμα στὸ ἄλλο, φθάνω στὴ σκέψη ὅτι αὔριο θὰ ἔρθῃ ἡ Διάπλαση.

Ἄραγε, πόσοι ἄλλοι θὰ ἔχουν στὸ νοῦ τους τὸ ἴδιο...

Σκέπτομαι γιὰ μιὰ στιγμὴ τοὺς κόπους ποὺ χρειάστηκαν γιὰ νὰ βγῇ τὸ φυλλάδιο.

Ἔπειτα ὅμως μὲκαρδιοχτύπι, ρωτιέμαι μὴ τυχὸν γράφει γιὰ τοὺς διαγωνισμοὺς ὅπου ἔχω ἐλπίδες γιὰ βραβεῖο, καὶ βυθίζομαι σὲ σκέψεις ἀναλογιζόμενος φωτογραφία στὸ φύλλο, 20 [Ε] κτλ.

Ἐνθουσιάζομαι λοιπὸν καὶ γεμάτος χαρὰ περιμένω μὲ ἀνυπομονησία.

Ἀλλὰ ἔπειτα ξεχνιοῦμαι. Τὸ πρωὶ πάλι θυμᾶμαι τὶς σκέψεις μου καὶ ἀνυπόμονος βγαίνω περιμένοντας τὸν ταχυδρόμο.

Περιμένοντας, θυμᾶμαι τὸ μυθιστόρημα ποὺ εἶχε σταματήσει σὲ ἕνα ἐνδιαφέρον μέρος καὶ σκέπτομαι πῶς ἄραγε νὰ ἐκτυλίσσεται.

Ἔπειτα πηγαίνει ἡ σκέψη μου στὴ Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν, μήπως ἔχει δημοσιευθεῖ τὸ δικήγημά μου, ἀλλὰ τελικῶς σταματῶ στὸ βραβεῖο. Σὰ νὰ ἔχω μπροστά μου τὴ σελίδα μὲ τὴ φωτογραφία :

«Πληγωμένος Ἱππότης, α' βραβεῖο 295ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.» Τί χαρά !

Τὸ φύλλο θὰ ἔκανε τὸ γύρο τῆς συνοικίας μαζί μου δείχνοντας σὲ γνωστοὺς καὶ φίλους τὸ βραβεῖο. Ἀλλὰ ἡ ὥρα πέρασε. Νὰ ὁ ταχυδρόμος.

Τρέχω, τὸν βρίσκω, ρωτῶ, τίποτα!.. Οὔτε βραβεῖο, οὔτε φύλλο...

Πληγωμένος Ἱππότης [Γ']

ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ ΤΟΥ ΝΕΥΤΩΝΟΣ

Ὁ Νεύτων ἦταν μιὰ μέρα ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς βαθειὲς φιλοσοφικὲς σκέψεις του, ὅταν μπῆκε ἡ ὑπηρέτρια του στὸ δωμάτιο τῆς ἐργασίας του.

Ἔφερνε μαζί της μιὰ κατσαρόλα κι' ἕνα φρέσκο αὐγὸ ποὺ ἤθελε νὰ ψήσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κυρίου της, γιὰ νὰ γίνῃ ὅπως ἔπρεπε.

Αὐτὸ ἦταν τὸ συνηθισμένο γεῦμα τοῦ σοφοῦ.

Ὁ Νεύτων,ποὺ ἤθελε νὰ εἶναι μόνος, τῆς λέει νὰ φύγῃ γιὰ νὰ ψήσῃ τὸ αὐγὸ ὁ ἴδιος.

Ἡ ὑπηρέτρια ἔβαλε τὸ αὐγὸ στὸ τραπέζι, δίπλα ἀπ' τὸ ρολόγι τοῦ σοφοῦ, κάνοντάς του τὴν παραγγελία, νὰ μὴν τὸ ἀφήσῃ παρὰ τρία λεπτὰ στὸ βραστὸ νερό, κι' ἔπειτα βγῆκε ἔξω.

Ποιὰ ἡ ἔκπληξή της, ὅταν ξαναγύρισε μισὴ ὥρα ἀργότερα καὶ βρῆκε τὸν κυριό της ὄρθιο μπρὸς στὸ τζάκι, νὰ παρατηρῇ προσεκτικὰ τὸ αὐγὸ ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι,ἐνῶ τὸ ρολόγι ἔβραζε στὴν κατσαρόλα !

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ)

Μικρὴ Βιρτουόζα [Β]

ΤΑΞΙΔΙ

Ὁ χτύπος τοῦ τραίνου γίνεται ρυθμικός.

Κοιτῶ πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι τὴν παρέλαση τῶν σπιτιῶν, ποὺ σιγὰ σιγὰ ἀραιώνουν.

Τὰ δέντρα πληθαίνουν,καὶ τέλος μιὰ μυρουδιὰ ἐξοχῆς ἔρχεται νὰ μᾶς πῇ ὅτι ἀφίνουμε τὴν πόλη.

Τὸ τραῖνο στρίβει καὶ ἔρχεται στὰ μάτια μας ἡ θέα τῆς μεγάλης πεδιάδας ποὺναι χωρισμένη σὲ δάση ἀπὸ ἐλιὲς καὶ σὲ χωράφια. Ἀνοίγω τὸ παράθυρο κι'ἀναπνέω μὲ ἀγαλλίαση τὸν ἀέρα τοῦ δάσους.

Τὰ χωριουδάκια ἀρχίζουν νὰ ἔρχουνται τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο. Οἱ χωριάτες, ὄρθιοι δίπλα στὶς γραμμὲς τοῦ τραίνου, μᾶς κουνοῦν πολύχρωμα μαντήλια ἢ μπήγουν καμμιὰ φωνὴ γιὰ νὰ μᾶς καλημερίσουν.

Κι' ἐργάτες ἀκόμη ποὺ δουλεύουν στὰ χωράφια, ἀφίνουν τὰ τσαπιά,σκουπίζουν τὸν ἱδρῶτα τους καὶ χαιρετᾶνε.

Ξαφνικὰ ἕνα ἀεράκι δροσερὸ φυσάει· εἶναι ὁ θαλασσινὸς μπάτης. Σὲ λίγο, νὰ κι' ἡ θάλασσα.

Στὴν ἀμμουδιὰ εἶναι ἁπλωμένα τὰ δίχτυα τῶν ψαράδων.

Στὸ πέλαγος διακρίνουμε ποῦ καὶ ποῦ ἕνα κατάλευκο πανὶ ἀπὸ ψαρόβαρκα...

Καὶ τὸ τραῖνο προχωράει ρυθμικὰ κι' ἀσταμάτητα...

Πότε θὰ φτάσουμε ;

Σπίθα [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιὰ πές μου, ἂν τὸ γνωρίζεις,***Κύκνε***,
Ρωτάει μιὰ μέρα ὁ Ἱστορικός,
Γιατὶ παγώσαν οἱ δυὸ Πόλοι,
Κάπου τὸ γράφει ἡ ἱστορία.
Κι' εὐθὺς σηκώνεται ὁ ***Κύκνος***,
Εἰς τὸ θρανίο του ὀρθός,
Καὶ λέει : —Ὡς φαίνεται θὰ λέγαν
Οἱ κάτοικοι πολλὰ ἀστεῖα,

Ἀθηναῖος

***

Στὸ σχολεῖο μιλοῦν γιὰ τὸ συγκριτικὸ τοῦ πολύ.

— Πῶς λέμε σπίτι μας τὸ «πλεῖον».

— Βαπόρι !

Ἄλκης Μύρας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 15 Ἀπριλίου 1942

ΣΥΝΗΘΙΖΩ νὰ ἐκτελῶ πρῶτα τὶς παραγγελίες ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ λαβαίνω, καὶ κατόπι νὰ τοὺς ἀπαντῶ στὴν Ἀλληλογραφία, ὅταν ἔχουν καὶ τίποτα γι' ἀπάντηση. Ἀλλὰ ἡ ἐκτέλεση τῶν παραγγελιῶν ἀργεῖ, προπάντων ὅταν τὰ γράμματα εἶναι ἀπὸ ἐπαρχία κι' ὅταν συνοδεύουνται ἀπὸ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή. Γιατὶ καὶ τὰ γράμματα ἀργοῦν νὰ φτάσουν στὰ χέρια μου, καὶ προπίντων οἱ ἐπιταγές, ποὺ πρέπει νὰ τὶς περιμένω. Ἔτσι τὰ γράμματα παλιώνουν πολύ, κι' ἀναγκάζομαι ν' ἀφίνω χωρὶς ἀπάντηση τὰ περισσότερα ἀπ' ὅσα μοῦ γράφουν, περασμένα πιὰ καὶ ξεχασμένα. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ; Τὸ κακὸ εἶναι ἀναγκαῖο καί, γιὰ νὰ λείψῃ, πρέπει ν' ἀποκατασταθοῦν τελείως καὶ νὰ ποκνώσουν οἱ συγκοινωνίες. Αὐτὰ γιὰ νὰ μὴν ἀπορῶν ὅσοι θὰ ἰδοῦν π χ. σήμερα μιὰ μικρὴ ἀπάντηση σὲ *γράμμα τους σταλμένο πρὸ δύο καὶ τριῶν μηνῶν*.

Πολικὲ Ἀστήρ, εἶχα σταματήσει τὴ δημοσίευση Λύσεων ὥς νὰ τοποθῇ καινούργιο Λυσόχρτο, γιατὶ τὸ παλιὸ εἶχ' ἐξαντληθεῖ. Ναί, οἱ Ἀσκήσεις τοῦ 1ου φυλλαδίου τελειώνουν μὲ τὸν ἀριθμὸ 11 καὶ τοῦ 2ου ἀρχίζουν μὲ τὸν ἀριθμὸ 13. Φαγώθηκε δηλαδὴ κατὰ λάθος ὁ ἀριθμὸς 12. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία· στὶς λύσεις σας θὰ γράφετε τὸν ἀριθμὸ ποὺ βλέπετε. Λάθος ἔγινε καὶ στὸ ὑπ'ἀριθ. 37 Κρυπτογραφικὸ τοῦ 5ου φυλ : ἡ πρώτη λέξις εἶναι 12345647. Λείπει δηλαδὴ τὸ δεύτερο 4, ποὺ εὔκολα ὅμως ἐννοεῖται.

Ὁ ***Αἰὲν Ἀριστεύειν*** μοῦ γράφει ἕνα μεγάλο γράμμα γιὰ τὴν Καλλιτεχνικὴ Συνεργασία, ἐξαφορμῆς ποὺ στὶς 28 Ἰανουαρίου, συμπληρώθηκε ***τριετία*** ἀπὸ τὴν καθιέρωσή της. Πραγματικῶς, τὸ πρῶτο σκίτσο συνδρομητοῦ (τοῦ ***Λόη Ἀλόη*** ἢ ***Πλοιάρχου Νέμου***) δημοσιεύθηκε, μὲ τὸν τίτλο «Καλλιτεχνικὴ Συνεργασία», στὴ Σελίδα τοῦ 9ου φυλλαδίου τοῦ 1939 μὲ ἡμερομηνία 28 Ἰανουαρίου. Ὁ ***Αἰὲν Ἀριστεύειν*** κάνει λεπτομερῆ Στατιστικὴ αὐτῆς τῆς τριετίας καὶ βρίσκει πῶς δημοσιεύθηκαν, ὥς τὸ 8ο φυλλάδιο τοῦ 1942, 97 σκίτσα τὸ ὅλον, ἀπὸ 43 σκιτσογράφους, 28 ἀγόρια καὶ 15 κορίτσια. Γενικά, τὴν πρώτη τριετία, πρῶτος ἔρχεται ὁ ***Αἰὲν*** μὲ 10 σκίτσα, ὕστερα ὁ ***Ἄρστης*** κι' ὁ ***Ραφαὴλ*** μὲ 9, ὁ ***Λόης Ἀλόης*** μὲ 8 καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὁ ***Αἰὲν Ἀριστεύειν*** βλέπει ἀκόμα καὶ μιὰ ἐξέλιξη—ὁλοένα δηλαδὴ περισσότερα σκίτσα καὶ καλύτερα—καὶ συμπεραίνει πῶς θὰ ἐκπληρωθῇ ὁ σκοπός μου ὅταν καθιέρωνα τὴν Καλλιτεχνικὴ Συνεργασία, πῶς στὸ μέλλον δηλαδὴ θὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴ Σελίδα μου, ὄχι μόνο λογοτέχνες, παρὰ καὶ ζωγράφοι. Δυστυχῶς, ἡ «ἐξέλιξη» αὐτὸ τὸ ἔτος θανακοπῇ, γιατὶ τὰ διπλὰ φυλλάδια κι' ἡ ἀκρίβεια τῶν τσιγγογράφων δὲν θὰ ἐπιτρέψουν τὴ δημοσίευση περισσότερων σκίτσων, οὔτε κἂν ὅσων δημοσιεύθηκαν τὰ τρία προηγούμενα ἔτη. Ἐλπίζω ὅμως νὰ εἶναι προσωρινὴ κι' ἡ μοιραία αὐτὴ ἀνακοπή.

Ἔχεις δίκιο, ***Νεοσμυρναῖε***. Τὸ φευδώνυμο ***Ροδόκλεια*** δόθηκε μὲ ἀρχικὰ ΜΖ στὸ 1ο φυλλάδιο, καὶ πάλι τὸ ἴδιο, μὲ ἀρχικὰ ΤΛ στὸ 2ο, φυλλάδιο· τὸ ***Χρυσαλλὶς*** μὲ ἀρχικὰ ΝΚ στὸ 2ο, καὶ τὸ ἴδιο μὲ ἀρχικὰ ΤΜ στὸ 3-4ο. Τέλος, τὸ ***Αὔρα*** μὲ ἀρχικὰ ΧΡ στὸ 2ο, καὶ τὸ ἴδιο μὲ (;;) γι' ἀρχικὰ στὸ 5ο. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ὑπόδειξη αὐτῶν τῶν παραδρομῶν στὴν ὑπηρεσία, ποὺ τὶς διόρθωσε. Σημείωσε πὼς ἦταν φυσικὸ νὰ γίνουν καὶ τέτοια, μὲ τὴ συρροὴ τόσων φευδωνύμων ἐφέτος. Οὔτε τὰ μισὰ δὲν ἔχουν δημοσιευθεῖ ἀκόμα ἀπ' ὅσα ἔχουν ἐγκριθεῖ.

Βεβαίοτατα, ***Ἀταλάντη***, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν μεταχειρίζουνταν στὴ γραφή τους οὔτε πνεύματα οὔτε τόνους. Αὐτὰ τὰ ἔδαζαν οἱ Ἀλεξανδρινοί, ὅταν ἄρχισε νὰ χάνεται ἡ ἀρχαία προφορά : τὰ μακρὰ καὶ τὰ βραχέα, τὰ ψιλὰ καὶ τὰ δασέα κτλ. Στὴ νέα μας γλῶσσα, ποὺ τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν ὑπάρχει—τὸ μακρὸν ***η*** προφέρεται σὰν τὸ βραχὺ ***ε*** καὶ τὸ ***ἥλιος*** μὲ δασεῖα σὰν τὸ ***Ἥλιας*** μὲ ψιλὴ—καὶ ποὺ ξέρουμε καλὰ ποὺ νὰ τονίζουμε κάθε λέξη, ὅπως τὸ ἤξερα· κι' οἱ ἀρχαῖοι χωρὶς νὰ βάζουν τόνους, οἱ τόνοι καὶ τὰ πνεύματά εἶναι περιττά. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶναι οὔτε κἂν προγονικὰ κειμήλια, μποροῦν ἐξαίρετα νὰ λείψουν. Γι' αὐτὸ πολλοὶ ἐπροτείναν τὴν κατάργησή τους, κι' ἄλλοι εἶπαν νὰ κρατήσουμε μόνο μιὰ ὀξεῖα γιὰ τὴν τονιζόμενη συλλαβὴ τῶν πολυσυλλάβων. Αὐτὰ θεωροῦνται ἀκόμα αἱρέσεις, ἀλλὰ θἄρθῃ καιρὸς ποὺ ἡ γραπτή μας γλῶσσα θἀπαλλαχθῇ ἀπὸ κάθε περιττὸ ποὺ τὴν βαραίνει καὶ τὴν ἀσχημίζει, καὶ τὸ νεοελληνικὸ κείμενο ποὺ μοιάζει μὲ ἀνατολίτικο, θὰ γίνῃ σὰν εὐρωπαϊκὸ ἢ ... σὰν ἀρχαῖο ἑλληνικό.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν κι' οἱ ἑξῆς : ***Κάας*** (κι' ἐγὼ ἀπορῶ γι'αὐτό, ἀλλὰ θὰ ἐξετάσω καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ ἱκανοποιηθῇς·) ***Ἀλεξανδέλλα*** (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καί, ἂν εἶναι καλό, θὰ τὸ ἰδῇς δημοσιευμένο, ἂν δὲν εἶναι, θὰ τὸ ἰδῇς στὶς ἀπορρίψεις· ἔτσι γίνεται ἰδιαιτέρως δὲν μπορῶ νἀπαντῶ· ἐξαιρετικῶς μόνο, ὅταν τὸ κομμάτι εἶναι μικρὸ καὶ γραμμένο μέσα στὸ γράμμα, τὸ διαβάζω ἀμέσως καί,ἀπαντῶντας στὸ γράμμα, λέω κάτι καὶ γιὰ τὸ κομμάτι ποὺ πάντα εἶναι ἀπορριπτέο· γιατί, ἐννοεῖς, ἔτσι ἀντικανονικὰ σταλμένο, θὰ εἶναι ἀπὸ πρωτότυπιρα, ἀρχάριο·) ***Ἀπεραθετάκι*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ πρῶτο σου ξεσπάθωμα· ὡραῖο, τελήθεια, δῶρο· σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ 20 τοῦ. ἐνδεικτικοῦ σου· χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσει τόσο ἡ ἀφατεινή μου ὕλη· θὰ πῶ τὰ συγχαρητήριά σου στὴ ***Λευκὴ Καμέλια*** γιὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 416 Ἄσκησή της στὸ 43ο φυλλάδιο, ποὺ τὴ βρῆκες «θαῦμα»·) ***Βουβὸ Ἀηδόνι*** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· τώρα εἶσαι ἐν τάξει· γράφε μου·) ***Ἄλκης Μύρας*** (τὰ ἔλαβα ὅλα· στὴν ἀρχή, ὅταν εἶχα λίγες Συλλογές, δημοσίευα δυὸ-τρεῖς Ἀσκήσεις ἀπὸ καθεμιά· τὴ δική σου τὴν ἔλαβα ὅταν εἶχα πιὰ πολλὲς καὶ δημοσίευα μόνο ἀπὸ μιά· ὥστε τώρα θὰ περιμένῃς νὰ ξαναρθῇ ἡ σειρά σου—ποὺ θἀργήσῃ, γιατὶ ἀκόμα δὲν τελείωσα τὸν πρῶτο γύρο·) ***Χιονοθύελλα*** (τώρα βέβαια ἡ ἀθελφούλα σου θὰ ἔχῃ γίνει ἐντελῶς καλά· πόσο τὴ λυπήθηκα κι' αὐτήν, μὰ καὶ σᾶς ποὺ ὑποφέρατε μαζί της· ἔ, ἂς ἦταν περαστικά...) ***Μύρτα Φλώρη*** (παλιὸ τὸ γράμμα σου καὶ τώρα βέβαια ὅλ' αὐτὰ θὰ πέρασαν· ἂν καὶ ἀργά, σὲ συγχαίρω ποὺ ἤρθες πρώτη στοὺς διαγωνισμούς·) ***Γάκνθος*** (τὰ ἔλαβα, ἀλλὰ δὲν τὰ διάβασα ἀκόμα, περίμενε·) ***Χάϊδω*** (χάρηκα πολὺ ποὺ ἡ μαμμὰ βγῆκε ἀπὸ τὴν κλινική καλά· τὰ ἔλαβα ὅλα· θερμὰ συγχαρητήρια καὶ σὲ σένα καὶ στὴν ἀδελφή σου γιὰ τὸ παιδικὸ σουσίτιο ποὺ κάματε στὴ συνοικία σας·) πρῶην ***Ραδένια*** (εὐχαριστῶ πολὺ· δυστυχῶς τὸ φευδώνυμό σου αὐτὸ δὲν εἶχε ἀναγνωθεῖ ἐμπροθέσμως γιὰ τὸ 1942 καί, σὰν ἐλεύθερο, τὸ ἔδωσα σ' ἄλλην ποὺ τὸ ζήτησε· σ' ἐπίστωσα μὲ τὶς 30 δρ. καὶ τώρα περιμένω ἄλλο·) ***Μᾶρκον Μπότσαρη*** (ἀλήθεια, εἶχες τύχη στὸ 9 - 10 φυλλάδιο· πόσα πράγματα σοῦ δημοσιεύθηκαν ! γιὰ τὸ Πένταθλο δὲν ἔχεις δίκιο· θέλησα νὰ εἶναι, ὅπως καὶ πρέπει, γιὰ τοὺς μεγάλους, σὰν κάτι πολὺ δύσκολο, δὲν ἀπέκλεισα ὅμως καὶ τοὺς μικρούς, ὅσους θέλουν νὰ δοκιμάσουν τὰ φτερά τους·) ***Νηρέα*** (ὡραῖα ὅσα γράφεις γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Καμπούρογλου· καὶ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Δροσίνη ποὺ θυμίζεις :

Τὴ νύχτα ποὺ γεννήθηκες
Γαρεμίστηκε ἡ κολόνια·
Στὴ θέση της στηλώθηκες,
Θὰ φτάσῃς τὸν αἰῶνα !

κι' ἀλήθεια, λίγο ἔλειψε νὰ τὸν φτάσῃ·) ***Ἀρχοντούλαν Δ. Καριώτου*** (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτο σου γράμμα καὶ χαίρω ποὺ ἀποκτῶ μιὰ τόσο καλὴ φίλη· τὰ χρήματα γιὰ τὸ φευδώνυμο— καὶ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς αὐτὰ ποὺ θέλεις — γιὰ τὴν Μ. Ἀγγελία—ξανάγραφέ μου κι' αὐτὴ— καὶ γιὰ τὸν Ὁδηγὸ ποὺ ἔχει 20 δραχμές, θὰ τὰ στείλῃς μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή·) ***Ἀθηναῖος*** (τί ὡραῖο τὸ γράμμα σου ! ἰδιαιτέρως συγκινήθηκε κι' ὁ κ. Φαίδων μ' αὐτὰ ποὺ γράφεις στὲ τέλος· θὰ πῶ στὰ παιδιὰ πῶς δὲν εἶσαι οὐ ἐκεῖνος ποὺ μοῦ ἔστειλε τὰ «διάφορα ἀποκρηάτικα παιχνίδια» καὶ θὰ διαβιάσω τοὺς θαυμασμούς σου στὸν ***Ἄσπρο Γλάρο*** καὶ στὴ ***Βασίλισσα Νεφερτίτι*** γιὰ τὰ κομμάτια τους·) ***Χιονοθύελλα*** (κι' ἄλλο· ἐξετέλεσα, εὐχαριστῶ·) ***Πινέλλο τοῦ Ραφαὴλ*** (φαντάζομαι τὴ χαρά σου· κάπως ἄτεχνο τὸ σκίτσο σου καὶ περιμένω ἄλλο καλύτερο· «Μαγικὰς Εἰκόνας ἄνευ Εἰκόνων» θὰ μοῦ στείλῃς ὅταν προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμός Πνευματικῶν Ἀσκήσεων μὲ δλάκερη Συλλογὴ ἀπὸ 15 ὡς 20·) ***Νεοσμυρναῖος*** (ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μὴν καταπατήσῃς τὴ σειρὰ τῶν ἄλλων. στὴν οὐρά, χάριν τοῦ φίλου σου· τὸ λάθος τοῦ Κρυπτογραφικοῦ, ἀσήμαντο· ἄλλωστε κι' εὐνόητο, διορθώνεται παραπάνω· ἡ λύση σου τῆς 18—19 (2) δὲν εἶναι σωστή· οὔτε ἡ ὑπ' ἀριθ. 20 Τριπλῆ Ἀκροστιχὶς ἔχει κανένα λάθος· μόνο ποὺ εἶναι λιγάκι δύσκολη· ὥστε ;..) ***Ἀηδὼς τῆς Ἠπείρου*** (εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ νέο ξεσπάθωμα· δὲν περάζει ποὺ εἶναι μισό, θηλαδὴ γιὰ μιὰ ἑξαμηνία· ἐγὼ τὸ θεωρῶ καί τὸ δέχομαι αὐ, ὁλάκερο· μήπως ὁ νέος συνδρομητὴς δὲν θἀνανεώσῃ ;) ***Σύλλογον «Νέα Ἑλλὰς»*** (ἔγραφα γιὰ τὴν ἵδρυσή σου· ἔλαβα καὶ τὸ καταστατικὸ ποὺ μοῦ ἄρεσε πολύ· ἐμπρὸς λοιπόν, ἀπὸ σένα περιμένω πολλά·) ***Ντίνος Ζηριώτης*** (αὐτὸ λοιπὸν ἂς εἶναι τὸ «δριστικό», τὸ δέχομαι· καλῶς νὰ ἔλθῃς, ἢ μᾶλλον καλῶς νὰ ἔλθετε μὲ τὸν παλιό μου ***Λιμενοθαλασσίτη***· «μεταφυσική» λέγεται ἡ φιλοσοφία, ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη ποὺ ἔγραφε τὰ φιλοσοφικά του βιβλία «μετὰ τὰ φυσικά», δηλαδὴ τὰ ἐπιστημονικά· οἱ λέξεις σήμερα δὲν εἶναι ἐντελῶς συνώνυμες· «μεταφυσικὸ» ἐννοοῦμε κάθε τί τὸ μὴ θετικό, τὸ μὴ μαθηματικῶς ἀποδειγμένο· ὄχι ὅμως καὶ τὸ μὴ ἐπιστημονικό, γιατὶ ἐπιστήμη εἶναι κι' ἡ φιλοσοφία· πάντως ἡ διαφορὰ εἶναι πολὺ λεπτή·) ***Μάνια Ἀλεξανδράκη*** (καὶ σὺ λοιπὸν εἶσαι ἀπὸ διαπλασιακηϊοικογένεια·

ῶ, πολὺ καλὰ θυμοῦμαι καὶ τὴ μαμμά σου καὶ τὴ θειά σου τώρα περιμένω καὶ τὸ δικό σου ψευδώνυμο καὶ τὴ δράση ποὺ ὑπόσχεσαι).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: 'Ατρόμητος Ἱππότης, ἀ. (ΕΧ). Συγγραφέας, ἀ. (ΝΨ). Παρέα Κοσμική, ἀ. (ΚΣ). 'Ελεύθερη Ψυχή, κ. (ΕΣ). Πατάτας, ἀ. (ΓΣ). Οὔτις, ἀ. (ΓΜ). Γλαύκη, κ. (ΙΧ). Χαμόκλαδο, κ. (ΓΚ). Μαῦρος 'Αδάμας, ἀ. (ΓΑ). Μελαχροινὸς Ἴκαρος, ἀ. (ΝΚ). Ταΰγετοπούλα, κ. (ΦΠ). Γαλήνιος, ἀ. (ΝΚ). Ἱπποδάμων, ἀ. (ΝΖ). Δαίμων τῶν Κυμάτων, ἀ. (ΓΑ). 'Αγωνιστής, ἀ. (ΧΑ). Κόκκινος 'Αεροπόρος, ἀ. (ΑΣ). Αἰσιόδοξη, κ. (ΦΨ). Λαχανίδα, κ. (ΦΨ) 'Ανοιξιάτικο Τριαντάφυλλο, κ. (ΔΕ) 'Αετὸς τῆς Χειμάρρας, ἀ. (ΕΚ). Μικρὴ 'Αλπινίστρια, κ. (ΚΣ). Καστανομάλλης, ἀ. (ΚΣ). Ἄσσος, ἀ. (ΑΓ). Πτερωτὴ Νίκη, ἀ. (ΖΚ). Σταχτοπούτα, κ. (ΝΣ). Ξανθὸς Ναύαρχος, ἀ. (ΑΘ).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Απορρίπτονται: «'Ελπίδα» τ. ***Ντ. Ζηριώτη***.—«Ἄλλοι χρόνοι» τ. ***Μάσκας***. «Δεκέμβριος» τ. ***Στρατιώτη***.— «Στὴν ἐξοχὴ» τ. ***Μ. Μιχελάκη***.— «Τὰ παπούτσια τοῦ Βολταίρου» τ. ***Δρυός***.— «Τί θὰ ἔκανα» τ. ***'Αγνούλας***.— «Δύση» τ. ***Συγγραφέως***.—«Δὲν ξέρω» τ. ***Κ. Σκορπιοῦ***.—«'Ο Χριστὸς καὶ οἱ 12 'Απόστολοι» τ. ***Κοκκινοσκουφίτσας***.—«Τί νὰ γράψω» τ. ***Πρασινομμάτας***. — «Ἡ κρέμα» τ. ***'Αλεπουδίτσας***. — «'Οραματισμοί» τ. ***Ἡρακλῆ***.—«'Επιγράμματα» τ. ***Ὑακίνθου***. —«'Ο φετεινὸς καιρός» τ. ***'Ακινήτου***. —«'Ονείρατα» τ. ***Ξανθοῦ Ἱππότη***.— «'Ανοιξιάτικο» τ. ***Σκυριανόπουλου***.— «Στὴ φύση» τ. ***'Ελλ. 'Ελευθερίας***.—«Ἡ ἄνοιξη ἔρχεται» τ. ***Δοξασμένης 'Ελλάδος***.—«Διαγωνισμοί» τ. ***Πληγωμένου Ἱππότη***.—«Ἕνα πέταγμα στὰ περασμένα» τ. ***Κ. Κρηνίτη***. — «Πασχαλιάτικο» τ. ***Λουδοβίκου***. — «Ἄμυαλο κεφάλι» τ. ***Τσάρου***.—«Τὸ χιόνι» τ. ***Πυθέα***. — «Τὰ ἄνθη» τ. ***Χρυσαυγῆς***. «'Αγόρι» τ. ***Δακρυσμένο Χαμόγελο***.—«Χωρὶς τίτλο» τ. ***Π. Πόθου***.—«Ἕνας μικρὸς ἄγγελος» τ. ***Φιλήμονος***.—«Στὸν πολεμιστὴ» τ. ***Ξανθοῦ Ἱππότη***.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΥ ΕΡΑΝΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

5ον Δελτίον Εἰσφορῶν

'Ανυπότακτο Ναυτάκι καὶ Τρελλὸς Σκοπευτὴς	Δρ. 500
Μάρκος Μπότσαρης	» 216
Σύλλογος «Διαπλασοπαρέα» [α' εἰσφ.]	» 100
Σύλλογος «'Αθάνατος 'Ελλὰς» [γ' εἰσφορά.]	» 250
Πανελλήνιος Πόθος [β' εἰσφ.]	» 100
Σύλλογος «'Ανοιχτόκαρδοι»	» 1500
'Ανυπότακτο Ναυτάκι καὶ Τρελλὸς Σκοπευτὴς [β' εἰσφ.]	» 200
Λούλα Μπερτζελέτου	» 150
Προηγούμενες εἰσφορὲς κατὰ τὸ 4ο Δελτίο (ἴδε φύλλο 18-19).	
	Δρ. 8450
'Εν ὅλῳ μέχρι 17.4.42	Δρ. 11466

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Μαρίναν Καμπουράκη*** (μεμονωμένες 'Ασκήσεις σὰν τὸ Κρυπτογραφικό σου, δὲν εἶναι δεκτές' γίνεται κάθε χρόνο Διαγωνισμὸς 'Ασκήσεων καὶ καθένας στέλνει μιὰ Συλλογὴ ἀπὸ 15 ὡς 20' ἡ προθεσμία τοῦ ἐφετεινοῦ ἔληξε, ὥστε θὰ περιμένῃς τοῦ χρόνου' στὸ μεταξὺ στέλνε μου ἄλλα πράγματα' ἀλλὰ νὰ μὴ μοῦ τὰ γράφῃς μὲ μολύβι, καὶ νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο') ***Γ. Δ. Λιμνιούδην*** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἐπιστροφή σου' ἀλλὰ νὰ πάρῃς ἄλλο ψευδώνυμο γιατὶ τὸ παλιό σου δὲν εἶναι πιὰ ἐλεύθερο') ***Γεώργιον Γρατσάνην*** (ἄργησε πολὺ νὰ φθάσῃ ἡ ἐπιταγή' σ' ἐνέγραψα κι' εὐχαριστῶ θὰ ἔλαβες βέβαια ὅλα τὰ φυλλάδια') ***Χρυσομαλλοῦσαν*** (μὴ στενοχωριέσαι' ἂν ἀποτύχῃς τὴν πρώτη φορά, θὰ ἐπιτύχῃς τὴ δεύτερη, τὴν τρίτη' τὸ ξεσπάθωμα εἶναι καὶ λίγο τύχη') ***Ἄλκην Μύραν*** (ἔλαβα καὶ τὸ ὡραῖο ἀνοιξιάτικο: ἔρχεται!) ***'Ολυμπιονίκην*** (οἱ ἀπαντήσεις σου δεκτές, καὶ χαίρω ποὺ θὰ ἐξακολουθήσῃς') ***Μενεξεδένιαν Δύσιν*** (χαίρω πολὺ' μὰ ἦταν καιρὸς ἀφοῦ εἶσαι συνδρομήτρια τρία χρόνια) ***Μαρίαν Σπυροπούλου*** (ἔλαβα τὶς 'Ασκήσεις σου καὶ σήμερα σοῦ δημοσιεύω τὴν πρώτη' ἀλλὰ χωρὶς ψευδώνυμο, γιατὶ δὲν σοῦ εἶχε ἐγκριθεῖ ἀκόμα' δὲν πειράζει, στὸν Διαγωνισμὸ 'Ασκήσεων θὰ διαγωνισθῇς μὲ τὄνομά σου') ***Α. Κανολύρην*** (δυστυχῶς τὸ «Τετέλεσται» τὸ ἔλαβα ἀργὰ γιὰ τὸ Μεγαλοβδομαδιάτικο φυλλάδιο' γιὰ τὸ Πασχαλινὸ δὲν ἔκανε, κι' ἔτσι ἔμεινε') ***'Ιωάνναν Καραπατσίδου*** (ἔλαβα, σ' ἐνέγραψα, εὐχαριστῶ') ***'Ιωάνναν Οἰκονοπούλου*** (ἔλαβα καὶ τὶς ἄλλες 200 δρ. ἔτσι ἡ συνδρομή σου παρατείνεται, ὄχι ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἀλλὰ ὡς τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἑξαμηνίας') ***'Αστραπὴν*** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα' τὸ Κρυπτογραφικὸ ἀπαράδεκτο' ἴδὲς τί λέγω σχετικῶς παραπάνω σὲ κάποιον ἄλλον') ***Δρυώ, Ροδούλαν, Χρυσόφτερην Πεταλούδαν, Κλωσσοπούλι*** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 29ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 18 'Ιουνίου.

129. Δεξίγριφος

Σὲ ὅποια θὲς οὐσία
Κολλᾶς ἀντωνυμία,
Καὶ κάτι φωτεινό,
Μεγάλο καὶ τρανό,
Θωρεῖς στὸν οὐρανό.

Μέλλων Ναύαρχος

130. Μεταγραμματισμὸς

Τῆς Συρακούσας τύραννος
Θἀλλάξῃ μόνο μέση,
Κι' ἐνῶ ἦταν νέος μιὰ χαρά,
Σὲ γηρατειὰ θὰ πέσῃ

Εὔθυμος

131. 'Αναγραμματισμὸς

Μεγάλη ἀρχαία ἑορτὴ
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Μεγάλη αἰγυπτιακὴ
Πόλη θὰ σχηματίσῃς.

Μαχαρανὴ

132. Αἴνιγμα

Κι' ἂν πετάξω ἕνα μου γράμμα,
'Αλλὰ κι' ὅλα μου ἂν πετάξω
—Ἄλλο πάλι τοῦτο θάμμα—
Ἴδιος θἆμαι, δὲν θἀλλάξω.

Ἄρης

133. Ψαροκόκκαλον.

```
    *      *      *      *
      *      *      *      *
        *      *      *      *
          *  *  *  *  *  *  *  *
        *      *      *      *
      *      *      *      *
    *      *      *      *
```

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νἀναγινώσκωνται κατὰ σειράν: ἑρπετόν, ἑλληνικὴ λουτρόπολις, μυθικὸς ἀοιδός, ἀργοναύτης, ἀπόστολος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀγχέμαχον ὅπλον, μυστήριον

Μαρία Σπυροπούλου

134. Κρυπτογραφικὸν

123456 =Ζῷον τοῦ δάσους.
21254326=Ἡγεμὼν βαρβάρων.
324426 =Ἅγιος.
42335126=Σταυροφόρος ἥρως.
5453126 ='Επίθ. σκληρός.
642135 =Βαλκανικὴ πόλις.

Γκάλικ

135-139. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

χρῆμα, Βάμος, ἀνά, σῆμα, Κύμη.

'Αγνὴ

140. Γεωγραφικὴ 'Ακροστιχίς

Τἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων γεωγραφικῶν ὀνομάτων ἀποτελοῦν νῆσον.

1, Νῆσος' 2, Νῆσος' 3, Πρωτεύουσα νήσου τοῦ Αἰγαίου' 4, Νῆσος' 5, Νῆσος' 6, Νῆσος' 7, Νῆσος. (Ὅλαι αἱ ζητούμεναι νῆσοι εἶναι τοῦ Αἰγαίου).

Δωδωναῖος

141. Γρῖφος

ω	σ'
1936	1939
1937	1940
1938	1941

Λευκὸς Ἄγγελος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν 'Ασκήσεων τῶν φύλλων 44 καὶ 45-46

428—430. 1. Φυστκὴ (φῖ, συκῆ).—2. Συκιὼν (συκῆ, ὤν)' 3. Ὄνειρον (ὤν, εἴρων). — 431. Κάλαϊς-Κάλαμις. — 432. Κέρμα.

433.
```
      Α
    Σ Π Α
  Σ Τ Ο Λ Η
Α Π Ο Λ Λ Ω Σ
  Α Λ Λ Ο Σ
    Η Ω Σ
      Σ
```

434. ΟΥΡΑΛΗΣ (ὕαλος, Ρῆσος, Ἄρης, Λοῦρος, Ἡσαῦ, Σαούλ).— 435. Οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ (ἢ: οὐδὲν καλὸν ἀμιγὲς κακοῦ).— 436. ***Ἡ σιωπὴ ταῖς γυναιξὶ κόσμος*** (εἷς ι ο, πῖ, τ' ἐς γῆν, ἔξη Κῶς, μος).

437. 'Ανάπαυσις (ἀνά, παῦσις).— 438. Φαγητὸν (φᾶ, Γῆ, τόν) —439. 'Αλκίνοος -Νικόλαος.—440.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ Διαγωνίως: 'ΑμφίΑραως ΣακχΑρίνη ΣΕΛΕΥΚΟΣ

441. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ (ἴασπις, πλᾶσις, Λαπλάς, Σαΐς).— 442-446. Διὰ τοῦ Ω: ***Χώρα, Ὧρος, ὦτος, μωρία, κῶνος.***— 447. ΦΑΙΔΩΝ - ΝΕΣΤΟΣ (ΦαΝός, 'ΑπΕλλῆς, ἼαΣμος, ΛᾶΤις, ὯρΟς, ΝέΣτωρ).— 448. 'Ανέγνων, ἔγνων, κατέγνων.—449. ***Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ*** (εὐλόγει, μέ νι σι, ἐν Γῆν ἔξη).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οἱ νέοι ὅροι: Δὲν δημοσιεύεται 'Αγγελία μεγαλυτέρα τῶν 15 στίχων, καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φύλλον. Τιμολόγιον: Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα, δρ. 20. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 2 δρ. ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ, 3 δρ. μὲ παχέα καὶ 4 δρ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 10.

[ΜΒ'-577]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΘΗΝΑΙΟΙ» ***Αἰὲν 'Αριστεύειν, 'Αθηναῖε, Ἄρπη, Λευκὴ Καμέλια, Λουδοβῖκε, Νίλς, Νηρέα, Πρόμαχε τῆς 'Ελευθερίας, Πληγωμένε 'Αητέ, Ροζελάντια, Σίφουνα, Σκυριανόπουλο, Τσάρε***, λάβετε μέρος στὸ Διαγωνισμό μας ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

[ΜΒ'-578]

Ροδοβασίλισσα, διὰ τὴν ΜΒ' 307 εὐχαριστῶ θερμῶς, ὅσο γιὰ τὰ ἄνθη τῆς λησμονιᾶς . . . σιωπῶ.

Μίκης Ζέζας
Πρόεδρος «Εὐθύμων Νειάτων» Πατησίων

[ΜΒ' 579]

Δημοσθένη, Κύριε Χ, ἀλληλογραφοῦμε; Γράφατε: Δίδα Σμαρὼ Σοφιανοπούλου, 'Ατθίδων 29, Καλλιθέα.

Μακέδα

[ΜΒ' 580]

Προσοχή. Νέα μου διεύθυνση: Κικὴ Κουφιδάκη, Πλάτωνος 6, Μοσχάτον, διὰ

Βασίλισσαν τῶν Γλυκῶν

[ΜΒ'-587]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΧΑΡΑΥΓΗ» ***2ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Σταυρολέξου.***

Συνθέσαμε ἕνα Σταυρόλεξο καὶ ζητᾶμε ἀπὸ σᾶς νὰ τὸ λύσετε. Θὰ βραβευθοῦν ὅλοι οἱ λῦται μὲ πρωτότυπα δῶρα καὶ ξεχωριστὰ τρεῖς. Προθεσμία ἕνας μῆνας ἀπὸ σήμερα. Συμμετοχὴ δεκάδραχμη.

Ζητῆστε Κείμενα ἀπὸ τὸν Χρυσόπτερον 'Αετό.—Στὸν διαγωνισμό μας ποὺ, εἶναι μιὰ ὡραία ἀπασχόληση τοῦ πνεύματος, περιμένουμε ἀπ' ὅλους ὑποστήριξη.

[ΜΒ'-582]

Διαπλασόπουλα - ες, δὲν πιστεύω νὰ λησμονήσατε τὴν ***'Ανεζίνα***, ποὺ τώρα πλέον ἄφησε τελείως τὴν δειλία της [ΜΒ—158] καὶ σᾶς ἀτενίζει ***μὲ θάρρος.***

Ἄφθαστη, καλή μου φίλη, καλῶς ὥρισες στὴν κίνηση.

'Ανεζίνα

[ΜΒ'-583]

Γαλανομμάτα, Λευκὴ Καμέλια, σᾶς γνωρίζω χωρὶς οὔτε κἂν νὰ μὲ φαντάζεσθε. Τί λέτε γι' αὐτό;

'Αταλάντη

[ΜΒ'-584]

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους - ες. ***Σκυριανόπουλο, Οὐρανοκατέβατε***, εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, μά . . . πάντα θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος. . .

ΙΔΟΜΕΝΕΥΣ

[ΜΒ'-585]

Μὲ μεγάλη μου λύπη ἀναγκάζομαι ν' ἀποσυρθῶ προσωρινῶς ἀπὸ τὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως, ἡ ὁποία ὑπῆρξε μιὰ θαυμαστὴ βάση στὴν ἐρημιά μου. 'Αποχωρώντας χαιρετῶ συγκινημένος ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα.

Φιλέρημος

[ΜΒ'-586]

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλασόκοσμο, σᾶς χαιρετῶ ὅλους-ες, ὄχι μὲ ***τσιγγουνιά.***

Τσιγγούνης

[ΜΑ'-587]

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους-ες. ὀλίγον ***μυστηριωδῶς.***

Κύριος Χ!

[ΜΒ'-588]

Εἶν' συγγραφέας ξακουστὸς
Καὶ ὀπαδὸς τῆς ***τέχνης***,
Ποιὸς δὲν τὸ ξέρει ἀπὸ σᾶς;
Εἶναι ὁ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ.

[ΜΒ'-589]

Διαπλασόκοσμε! Ἔφθασα κι' ἐγώ! 'Απὸ ἑξῆς θὰ σᾶς συντροφεύω μὲ τὸ ψευδώνυμο

Λευκαδία

[ΜΒ'-590]

Λαμπερὲς εὐχὲς στὸν ἀγαπημένο μου ***Σίφουνα.***

'Αθηναῖος, Δοὺξ 'Ομπλιγκαντώ, Νίλς, Πρόμαχος τῆς 'Ελευθερίας

[ΜΒ'-591]

Ἄσπρε Γλάρε, διαλεχτὲ φίλε, σὲ μακαρίζω, ποὔχεις τὴν εὐτυχία νὰ περνᾷς κι' αὐτὴ τὴν ἄνοιξη κοντὰ στὴ λιμνοθάλασσα.

Ντῖνο Ζηριώτη, εὐχαριστῶ. Εὔχομαι κι' ἐγὼ ἐγκάρδια γιὰ τὴ διαπλασιακή σου σταδιοδρομία.

Κωστὴ Μάγια, διάβασα τὸ μυθιστόρημά σου. Εἶμ' ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὸ βαθύτερο αὐτὸ πλησίασμα μὲ τὴ μεγάλη ψυχή σου.

Λιμνοθαλασσίτης

[ΜΒ'-592]

Δάκρινη, Διάττων 'Αστήρ, μὰ βέβαια φανήκατε ἀντάξιες μαθήτριές μου.

'Ανυπόταχτο, λουλούδια, λουλούδια ἀνατολῆς.

***ΔΑΝΤΗ ΔΑΝΤΗ
Φούσκα Φάντη
Φεγγαρόπαιδο***

[ΜΒ'-593]

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ, περιμένω γράμμα σου στὴ διεύθυνση: 'Αχ. Μαρνέζου, Σουλίου 20Α, 'Αμπελόκηποι. ***Προσκοπίνα***, ὑπασπιστής: ναί, καναρινοϋπασπιστής: ὄχι. Ρώτησε καὶ τὴν ὑπασπίστρια. ***'Αλεπουδίτσα***, μὰ εἶσαι τῆς παλαιᾶς σχολῆς; ***Αὔρα***, σὲ πῆρε ὁ ζέφυρος καὶ χάθηκες; ***Ἄγιε, 'Ακάκιε, Ξανθὲ Ἱππότα***, χρόνια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτή σας. ***Γραμματοσυλλέκτη***, γειά σου. ΔΑΚΡΙΝΗ, ἔλαβες;

ΤΡΕΛΛΟΣ ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ

[ΜΒ'-594]

Εἰσερχόμενος εἰς Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ τὰ Διαπλασόπουλα. 'Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφῶ. Γράφατε πρῶτοι. εἰς διεύθυνσιν Δεριγνύ, 17 'Αθῆνας (1) Λένη Καραμάνου διὰ

Ζιζάνιο Κυψέλης

[ΜΒ'-595]

Εὐχαριστῶ τὸ «***Περισκόπιο***» διὰ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησίν του εἰς τὸν «***Κρυμμένον Θησαυρὸν***» ὡς καὶ διὰ τὸ ὡραῖον του βραβεῖον.

Δημοσθένης
Συλλ. «ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ»

[ΜΒ'-596]

Διαβατάρικο Πουλί, Καριᾶτις, Σκυριανόπουλο, Νηρέα, ὁλόθερμες εὐχές. ***Δακρυγέννητη***, καλῶς ὥρισες. ***Ροδοβασίλισσα***, πῶς πάει ὁ . . . μαξιλαροπόλεμος;

Ροδούλα - Δρυὼ

[ΜΒ'-597]

Εἰσερχόμενος στὴ κίνησιν τῆς Διαπλάσεως, ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ μὲ Διαπλασόπουλα Μικρῆς Τάξεως. Στεῖλτε πρῶτοι, Κωνσταντῖνον Καραγιάννην, Θησέως 55 διὰ

Κοκὸν

[ΜΑ'-598]

'Αγαπητὲ Ἄτρωτε, σπεύδω νὰ σὲ πληροφορήσω αὐτοπροσώπως περὶ τῆς τύχης μου γιὰ νὰ γλυτώσῃς καὶ τὴν ἀμοιβή! Φίλε μου, δὲν ἐξηφανίσθην. Κάθε ἄλλο, μάλιστα. 'Εκτὸς ἐὰν σὺ θεωρῇς ἐξαφάνιση τὴν ὄχι συχνὴ ρεκλάμα μου ἀπὸ τὶς Μ. 'Αγγελίες.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

[ΜΒ'-599]

Ξανθὲ Ἱππότα, 'Αγριόγατα, καρδιόβγαλτες εὐχοῦλες γιὰ τὴ γιορτή σας.

Ἡρωϊκὴ Ἑλληνὶς
«Εὐθύμων Νειάτων»
Πατησίων

[ΜΒ'-600]

Γειά σας, Διαπλασόπουλα. εἶμαι καὶ γὼ φίλη σας καὶ εὔχομαι καλὴ δράση στοὺς Συλλόγους. Ἰδιαιτέρως στὸ Σύλλογο «'Αχώριστη Συντροφιά».

Χρυσομαλλοῦσα

[ΜΒ'-601]

Μαραθωνομάχε, νῦν δεδικαίωται ἡ πρὸ διετίας . . . «ἀβροτάτη» (!!!) χειρονομία! ('Επὶ ὑμετέρᾳ εἰσόδῳ εἰς «Περισκόπιον. . .)

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ
«Νίκης-'Ελλάδος»

[ΜΒ'-602]

Ἱδρύθηκε παράρτημα τοῦ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΑΣΤΗΡ» στὴν ***Καλλιθέα.***

Σκοποί: Οἱ αὐτοὶ μὲ τοῦ κεντρικοῦ Συλλόγου.— Ἔγιναν ἀρχαιρεσίες καὶ ψηφίστηκαν:
ΠΡΟΕΔΡΟΣ, ***Μάνος.***
Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ***Σίτσα.***
ΤΑΜΙΑΣ: ***Τσιγγούνης.***
ΜΕΛΗ: ***Εὔθυμη Καλλιθεᾶτις, Χαρούμενη Καρδιά, Εὔθυμο 'Αραπάκι.***

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΣΤΗΡ»
Καλλιθέας

[ΜΒ'-603]

Πώ, πώ, τὴν ἔπαθε ὁ Πολίτης ἀπὸ τὴν Πικροδάφνη, παιδιά.

***Δοὺξ 'Ομπλιγκαντώ,
Θύελλα 'Αναλαμπή,
Ἑλληνίς,
Τσαρουχάκι***

[ΜΒ'-604]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση, χαιρετῶ φιλικὰ ὅλους-ες. ***Ἰδιαίτερα: Νιόβη, Δρυώ, Ροδούλα Διαβατάρικο Πουλί, Χρυσόφτερη Πεταλούδα.***

ΛΙΧΟΥΔΙΤΣΑ

[ΜΒ-605]

Τυφλὲ 'Ανοιχτομάτη, Χρυσαφένια, χρυσίζω τὴ γιορτή σας μὲ τὶς πιὸ θερμὲς εὐχές.

'Ηπειρωτάκι, πρόεδρος
«ΜΙΚΡΟΥ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΒ'-606]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΕ, ***ἀνάμενε τὴν ἔκρηξη τῆς***
ΜΑΓΝΗΤΙΚΗΣ ΝΑΡΚΗΣ

[ΜΒ'-607]

Διαβατάρικο Πουλί, Καρυᾶτις, Νηρέα, ὁλόθερμες εὐχές. ***Λουλουδένια, Λουδοβῖκε***, κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν γνωριμία σας. ***Αἰὲν 'Αριστεύειν, Αἰγαιοπελαγίτη***, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια; Περιμένω. Διεύθυνση: (ΜΑ—1221).

ΝΙΟΒΗ

[ΜΒ'-608]

Ἄρχοντα τῆς Νυκτός, θἄρθω μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι νὰ σὲ ξυπνήσω . . .

Ἱπτάμενο Φρούριο

Γιὰ νὰ μεγαλώσῃ ὁ θόρυβος, θὰ σὲ βοηθήσῃ καὶ ὁ

'Αντίλαλος τοῦ Λόγγου

[ΜΒ'-609]

Διαπλασόκοσμε, ψήφισε:
ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ
ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ
ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ
ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ

Ἱππότης τῶν Ρόδων

[ΜΒ'-610]

Σὰν Γαληνοπούλα, ἐπιθυμῶ νὰ γνωρισθῶ προσωπικὰ ἢ πνευματικὰ μὲ ΓΑΛΗΝΟΝ

Θερμὴ Πατριώτισσα

[ΜΒ'- 611]

Στὰ *«Εὔθυμα Νειᾶτα»* καὶ τὸν *πρόεδρό τους Γιῶργο Πομόνη*, θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὴν προσπάθειά τους νὰ δώσουν χαρὰ στὰ ὀρφανὰ τοῦ τελευταίου πολέμου.

Φιλοποίμην Βλαβιανὸς

[ΜΒ'- 612]

Γιὰ τὴ γιορτή σου, *Τετράγωνον Εὐφυΐας*, σ' εὐχόμαστε καλὴ δράση.

Χιονοθύελλα
Λευκὸ Περιστέρι
τῶν «Σαλονικιωτῶν»

[ΜΒ'- 613]

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά. Διεύθυνσίς μου, Α. Τσορπατζόγλου, Πατριάρχου Ἰωακεὶμ - Πεστοῦ 48 Ν. Καλλίπολις, Πειραιᾶ διὰ

Δικηγορίνα

[ΜΒ'- 614]

Εἰσερχόμενος στὸν αἰθέρα τοῦ διαπλασόκοσμου, χαιρετῶ θερμῶς τὸν *Ναυτίλον* μὲ τὸ Ἠπειρωτάκι.

Αἰθεριοπόρος

[ΜΒ'- 615]

Ἀγνωστος μεταξὺ ἀγνώστων, χαιρετῶ φιλικὰ ὅλους καὶ ἀνταλλάσσω *Μικρὰ Μυστικά*. Διεύθυνσις, Ζωὴν Κυρίου, Διομήδους 15, Καλλιθέα.

[ΜΒ'- 616]

Η «ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ», μπαίνοντας μὲ τὴν *25η Μαρτίου* στὸ τρίτο τρίμηνο τοῦ Β' ἔτους τῆς λαμπρῆς της δράσης, παρουσιάζεται μὲ τὴν παρακάτω σύνθεση:

Γενικὸς πρόεδρος: ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

Πρόεδρος: *Ὀλυμπιονίκης*

Σύμβουλοι: Ταξειδιώτης, Ρίψασπις

Γραμματεύς: Ἐράτκα

Ταμίας: Χιονάτος.

Μέλη: Ζάχαρη, Ἀόρατος, Δίστ, Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρε, Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, Μαρία Ἀντουανέττα, Τζόκεϋ, Μόνα-Λίζα, Βάγκνερ, Θερμὴ Πατριώτισσα, Ἕσπερος, Ἀληθινὸς Θρῦλος, Ἰζόλδη, Μπουμπούλ, Καπολέ, Καφές, Πικραμύγδαλο, Σαντιγύ, Μελαχροινὴ Ὀπτασία, Χαρούμενη, Ξένοιαστο Κορίτσι, Παράξενο Κορίτσι, Νίνας, Κρέμα, Καθυστερημένος, Κρέμα Καραμελλέ, Ζουμπούλι, Κακάο, Ἄνθρωπος, Παραπονιάρικο, Βαρνάβας.

Ἀντιπρόσωποι: Γλυφάθας, Τρούφα.

Βολοκάστρου, Λεφτεργιᾶς, Ξανθὸς Καβαλλάρης.

Πύργου, Δυτρωτής.

«ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ»
(Ἀθηνῶν)
(Τηλέφωνο Συλλόγου, 63-670)

[ΒΜ'-617]

Ἀγαπητοί μου, ὁ ὑποφαινόμενος καταφθάνει μεταξύ σας μὲ φιλικὲς διαθέσεις.

Καλλικράτης

[ΜΒ'- 618]

Ἀθηναῖε, οἱ ἐμπνεύσεις σοῦ ἔρχονται *καθέτως*;

Ὀμπλιγκαντώ, πρόσεξε, γαλαζοαίματες εἶναι μόνον οἱ

ΔΟΥΚΙΣΣΕΣ

[ΜΒ'- 619]

Διαβατάρικο Πουλί, τί σ' ἀρέσει πιὸ *πολύ*; (ἀντεῤῥώτα τὴ Φιφή!)

Ἀναποκάλυπτη,
Γαλήνη, Καρυᾶτις

[ΜΒ'- 620]

Ἀλληλογράφῳ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Ἀποστείλατε, Ἰσμήνη Καραϊωσηφίδου, Ἀφροδίτης 53, Χαλάνδρι.

[ΜΒ'- 621]

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΕΤΑΙ πρωτότυπος δεκάδραχμος διαγωνισμός: *«Ποιό τὸ καλύτερο κινηματογραφικὸ ἔργο ποὺ εἴδατε τὰ τελευταῖα χρόνια;»* Βραβεῖα πλουσιώτατα, ἐκλεκτά. Προθεσμία, τέλη Ἰουνίου. Διεύθυνσις (ΜΒ—424).

Νικηφόρος Φωκᾶς

[ΜΒ'- 622]

Διὰ τὴν κατανόησιν ποὺ ἔδειξε γιὰ τὰ γενικὰ συμφέροντα τοῦ συλλόγου, συγχαίρομεν τὸν *πρόεδρό μας* ***Ἀρχιδοῦκα.***

Ἑλληνικὴ Φωνὴ

[ΜΒ'- 623]

ΠΑΡΑΤΕΙΝΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ (ΜΒ—219) Φύλ. 7—8, μέχρι τέλους Ἰουνίου.

ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΣ

[ΜΒ'- 624]

Προοκοπίνα, χάρηκα πολὺ ποὺ γνώρισα τὸ τριφύλλι σου. Θὰ προτιμοῦσα ὅμως νὰ γνωρίσω ἑσένα. *Ἀκάκιε*, ξεπλευριτώθηκες; Κούκου!

ΕΞΟΧΩΤΑΤΟΣ

[ΜΒ'- 625]

Εὐχόμεθα μ' ὅλη μας τὴν καρδιὰ καλὴ δράση στὴ ΖΟΥΡΛΟΠΑΡΕΑ.

ΑΡΧΙΔΟΥΞ, ΔΑΚΡΙΝΗ
ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

[ΜΒ'- 626]

Νικηφόρε, Σὲ δέχομαι, τέκνο μου, στὸ ποίμνιόν μου, ἐξ ὅλης καρδίας. ΑΚΑΚΙΟΣ

[ΜΒ'- 627]

Ἄδρα. Δημοσθένη, Ἀκρέ, μὲ ξέρετε καὶ σᾶς ξέρω, ἀλλὰ θ' ἀργήσετε νὰ μὲ ἀποκαλύψετε.

Ἀνθισμένο Στάχυ

[ΜΒ'- 628]

Δημοσθένη, τί ἐξέλιξη ὁ . . . Τακονάτη.

Χιονοβασίλισσα

[ΜΒ - 629]

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλασόκοσμο, σᾶς χαιρετῶ ὅλους.

Πετράρχης

[ΜΒ'- 630]

Μελαχροινέ Ἱππότα, ἦλθε τὸ καλοκαίρι εὐτυχῶς καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ κρυολογήσῃς ἀπὸ . . . ψυχρολουσία.

Ἀνοιξιάτικο Χαμόγελο

[ΜΒ'- 631]

Μιράλδα Πέρση, συγχαρητήρια γιὰ δπέροχες «Σκέψεις».— Προσκοπίνα, καλοκαιριάζει! Φυλάξου! (. . . Ἀνθίσανε ;;;).

Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[ΜΒ'- 632]

ΖΗΤΩ Ο ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

Διαβατάρικο Πουλί,
Ναυτίλος, Ἔρρῖκος,
Ἀκράτητος Ἱππεὺς
Τυφλὸς Ἀνοιχτομάτης

[ΜΒ'- 633]

Ἠταν ἕνα ὄνειρο, μιὰ πρόσκαιρη ἀναλαμπή, μιᾶς βαθύτερης ραγματικότητας . . . ἴσως τὸ ἀκαθόριστο ἀντικατόπτρισμα μιᾶς μελλοντικῆς ἀλήθειας. . . (Συνέχεια ΜΑ—1737, φύλ. 38 τοῦ 1941) Ἀτενίζοντας σας γιὰ τελευταία φορὰ μὲ τὸ σκοτεινὸ καὶ διαπερατικὸ βλέμμα τῆς ἡ κατάμαυρη μορφὴ ἐχάθηκε στὰ πυκνὰ δέντρα . . . Διὰ παντός; . . ἀλλὰ τὸ λέει ἡ ἀρχὴ τῆς ἀγγελίας.

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

[ΜΒ'- 634]

Μπαίνοντας στὴν κίνηση τῆς *Διαπλάσεως ἀνταλλάσσουν* Μικρὰ Μυστικά, *Δυὸ Μικροῦλες*. Διεύθυνσις, Καν Εἰρήνην Μαλάκου, Τριφυλλίας 25, Ἀθήνας (6).

[ΜΒ' 635]

Μελαχροινὲ Ἱππότα, ἕνα τετραδιάκι θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε πολύ. Διεύθυνσις, Ἑλένη Βλαχοπούλου, Σπετσῶν 10 Ἀθήνας (8) διὰ

Καστανὴ Μπουκλίτσα

[ΜΒ'- 636]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ» Τὴν Παρασκευὴ τοῦ Πάσχα παίχτηκε μὲ πρωτοβουλία τοῦ Συλλόγου μας, στὸν Ἐθνικὸ Κῆπο, τὸ παιχνίδι *«Κρυμμένος Θησαυρὸς»* ὠργανωμένο ἀπὸ τοὺς *Νίλς, Πρόμαχο τῆς Ἐλευθερίας, Φροῦτο.* Θησαυρός: Φαγώσιμα.

Νίκησαν:

1) Ἡ 2η Ὁμάδα (Γαβριᾶς, Δημοσθένης, Λόεγκριν, Τσαπατσούλης.

2) Ἡ 1η Ὁμάδα (Αἰέν Ἀριστεύειν, Γκάλικ, Ἠπειρωτάκι, Λευκὴ Καμέλια, Ροζελάντια).

3) Ἡ 6η Ὁμάδα (Ἀκράτητος Ἱππεύς, Διαβατάρικο Πουλί, Ἔρρῖκος, Ναυτίλος, Τυφλὸς Ἀνοιχτομάτης).

[ΜΒ'- 637]

Χαιρετῶ κάθε Διαπλασόπουλο. Ἰδιαιτέρως *Ἑλληνικὴν Ἐξόρμησιν* καὶ *Φιλοκτήτην*.

ΠΕΝΤΑΠΟΥΣ ΙΠΠΟΣ

[ΜΒ'- 638]

Μέσα ἀπὸ τὰ γαλαζοσμαραγδένια μου παλάτια σᾶς στέλνω ἕνα θερμὸ χαιρετισμό.

Νεράϊδα τοῦ Δουνάβεως

[ΜΒ'- 639]

Νέα μου διεύθυνσις, Σέργιον Μπιτσίδην Κεφαλληνίας 63 Ἀθήνας (8) τηλ. 83-175.

ΔΑΝΤΗΣ

[ΜΒ'- 640]

Πρωτομπαίνοντας στὸν Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλες - ὅλους ἀδελφικά. Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ μὲ ὅλες - ὅλους. Γράψατε πρῶτοι. Διεύθυνσις, Κύριον Τώνην Ἀσκοτύρην, Ἱεροσολύμων 4 Ἀθήνας.

ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΣ

[ΜΒ'- 641]

Καρυᾶτις, μαντεύω τὴν προέλευσή σου. Περισσότερα ὄχι. Γράφε μου ΜΒ—198

Μιράλδα Πέρση

[ΜΒ'- 642]

Θερμὰ συγχαρητήρια στὴν τετάρτη ὁμάδα ποὺ μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου της ἐκέρδισε τὴν τελευταία νίκη.

Καλὴ ὄρεξη!. .
Γαλήνη, Ἑλληνίς, Ἀθηναῖος, Ἔσο Ἕτοιμος, Ὀνειροπόλος, Τσιριγώτικο Διοβολάκι.

[ΜΒ' 643]

Σύλλογος *«Ὅλοι γιὰ τὸ καλύτερο»*

Προκηρύσσεται: 1) Διαγωνισμὸς Συνθέσεως. Θέμα· «Προπολεμικὲς Ἀναμνήσεις», 2. Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς. Θέμα· «Ἐξοχικὸς κῆπος». Συμμετοχὴ δέκαχμος δι' ἕκαστον. Προθεσμία 1 μηνός. Βραβεῖα 2 ἐκλεκτά. Περιμένομεν ἀπὸ ὅλους-ες. Διεύθυνσις, (ΜΒ—566).

[ΜΒ'- 644]

Σύλλογος *«Διαπλασιακὸ Στερέωμα»*

Ἀρχίζοντας μιὰ νέα περίοδο δράσεως, χαιρετοῦμε ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα, στὴν ἐπέτειο τῆς ἱδρύσεώς μας. Δεχόμεθα μέλη καὶ ἀντιπροσώπους· διεύθυνσις: Γεώργιον Ἀβράσογλου, Ἡρώδου Ἀττικοῦ, Χαλάνδρι· τηλ. 77 - 418. Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ μας *Μικρῶν Μυστικῶν*. Λόγῳ προσεχοῦς ἐπαναλήψεως αὐτοῦ καὶ ἀνεπαρκῶν ἀπαντήσεων, *βραβεύουμε μόνον*

ΚΟΚΚΙΝΗ ΓΑΤΟΥΛΑ

διὰ μιᾶς δεσμίδος λυσοχάρτου. Σημείωσις· τὰ ἀποτελέσματα εἶχαν ἀποσταλῆ ἀπὸ Σεπτέμβριον, ἀλλὰ ἐχάθησαν.

[ΜΒ'- 645]

Χαίρετε, Καπετὰν Φασαρία, Κορφιωτοπούλα καὶ Ἄσσε τοῦ Ἀέρος.

Ἀκράτητος Ἱππεὺς

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ!
τὸ συμπλήρωμα τῆς συνδρομῆς. Ἡ Α' ἑξαμηνία λήγει τὴν 31 Μαΐου.

Τύποις Σεργιάδου